"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naţionalist ortodox
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul III, Nr. 26, **OCTOMBRIE 2005** Apare la **jumătatea** lunii **1 leu nou** (10 000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

CONSTITUŢIA ROMÂNIEI (ART. 30) ŞI NEGAREA HOLOCAUSTULUI

ART. 30 din Constituţie

(1) ***Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credinţelor şi libertatea creaţiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile.***

(2) ***Cenzura de orice fel este interzisă.***

(3) *Libertatea presei şi* ***libertatea de a înfiinţa publicaţii***

(4) ***Nici o publicaţie nu poate fi suprimată***

....

(7) ***Sunt interzise de lege defăimarea ţării şi a naţiunii,*** *îndemnul la război de agresiune, la ură naţională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violenţă publică, precum şi manifestările obscene, contrare bunelor moravuri.*

În dispreţul Constituţiei

Iată că Ordonanţa Guvernului nr. 31/2002, specifică "negru pe alb": "***Negarea în public a holocaustului ori a efectelor acestuia constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoarea***" etc. etc.

- Domnilor guvernanţi, la ce mai serveşte şi există Constituţia ?

- Ne apropiem încet şi sigur de transformarea ei într-o înşiruire de *deziderate*?

- Constituţia este o exprimare a unor *drepturi* ale cetăţeanului (în speţă) sau a unor *dorinţe* ale cetăţeanului ?

Articolul 30 aliniatul 1 prevede clar dreptul de exprimare a "*opiniilor*" şi de "*comunicare în public*".

Ordonanţa în discuţie ne trimite exact la situaţia de dinainte de decembrie 1989. Ce făceam atunci: discutam, cum se zice, "pe la colţuri", sau, cum se zicea, "cu plapuma-n cap".

Ne întoarcem la timpurile acelea?

Categoric DA !

Atunci mă întreb şi vă întreb: la ce bun moartea celor 1.000 de inocenţi de la aşa-zisa revoluţie din decembrie '89? Pentru ce s-a vărsat atâta sânge nevinovat? Ca să vină nişte senatori americani sau *alte persoane sau organizaţii*, mai mult sau mai puţin *planetare*, să ne calce Constituţia în picioare ?

În dispreţul total al oamenilor

Specificarea din Ordonanţă - "*negarea în public a holocaustului*" dezvăluie dispreţul total al iniţiatorilor şi inspiratorilor acestei legi de interdicţie a opiniei faţă de cetăţeanul acestei ţări.

În traducere, ea ar suna cam aşa: "*Între voi (viermilor) puteţi să vorbiţi orice. Nu ne deranjează. Şi nu numai atât, nu ne interesează ce gândiţi!*" Vorba tov. Iliescu: "*Puteţi să fierbeţi în suc propriu*".

Merită poporul român atâta dispreţ?

Şi din partea cui?

Ce le dă dreptul unora sau altora să ne trateze ca pe nişte câini care au voie să latre doar în curtea lor - şi eventual legaţi în lanţ?

Acest dispreţ faţă de opinia cetăţeanului mai dezvăluie ceva: tovarăşii care ne impun această lege, care se simt atât de stăpâni pe situaţie, ne socotesc atât de "legaţi de mâini şi de picioare" încât nici nu încearcă să îşi mascheze în vreun fel oarecare tratamentul de slugi la care suntem supuşi.

Refuzăm poziţia de slugi pe care ne-o rezervaţi !

PROTESTĂM !

Nu negăm holocaustul şi urmările sale! (de frică să nu ajungem la puşcărie).

Din contră, suntem dispuşi să nu vorbim nimic - şi mai ales în public!

Protestăm împotriva legii care ne opreşte să avem opinii despre orice şi să ne exprimăm aceste opinii chiar şi în public, aşa cum ne permite Constituţia, din ce în ce mai penetrată!

Până se va interzice exprimarea publică şi "prin imagini" (v-a scăpat chestia!), noi ne vom face cunoscută poziţia faţă de această lege prin portul unei INSIGNE care să definească clar şi pe faţă poziţia noastră.

INSIGNA este prezentată pe prima pagină.

Pentru conformitate,

Nicador Zelea Codreanu

STUDENȚIMEA ROMÂNĂ

STUDENȚIMEA DE "IERI" - STUDENȚIMEA EROICĂ

A început un nou an universitar... **Câte visuri pentru "boboci"** și pentru părinții lor care-și văd deja odraslele "oameni mari", realizați din punct de vedere profesional și social!

Toți se gândesc cum vor avansa pe scara măririlor, **uitând că, dacă au ajuns aici, aceasta se datorează nu numai muncii lor și puzderiei de bani dați de părinți pe meditații, ci și talantului (capacității intelectuale) cu care i-a înzestrat Dumnezeu și că au responsabilitatea de a utiliza acest talant nu doar în scopuri egoiste și trecătoare, ci și în slujba Neamului în care s-au născut (nu întâmplător, pentru că nimic nu este întâmplător în Creația Divină).**

Mulți vor ridica, poate, din umeri: *Ce tot îi dau zor ăștia cu neamul românesc? Care neam, ăla pe care-l pun mereu la colț europenii?*

Exact!

A existat, nu demult, o generație de **studenți** care nu s-a lăsat intimidată și **nu s-a "pliat", pentru efemere avantaje materiale, "voinței internaționale" care - atunci ca și acum – încerca să deznaționalizeze și să subjuge, ci a luptat din răsputeri pentru români.**

Această generație într-adevăr unică în istorie, l-a determinat pe celebrul scriitor și academician francez **Charles Maurras** să declare, în 1925, la Conferința Confederației Internaționale Studențești:

"Marele tezaur al României nu e petrolul, nu sunt pădurile, nu sunt cerealele, nu sunt Munții Carpați și Marea Neagră. ***Marele tezaur al României este tineretul universitar, unic pe lume,*** *în același timp creștin, naționalist, sârguitor la carte."*

Acești studenți erau fiii celor care muriseră sau fuseseră răniți pe front pentru întregirea României, cei care crescuseră în atmosfera crâncenă a războiului, care nu au așteptat de la nimeni vreo "compensație" pentru pierderile suferite, ci, la rândul lor, au continuat lupta din tranșee a părinților pe tărâmul ideilor, pe șantierele taberelor de muncă, pentru a duce mai departe neamul românesc.

Pornind de la 1920, de la lupta studenților ieșeni în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu, **pentru păstrarea tradiției creștine strămoșești** de a se deschide cursurile universitare cu slujbă religioasă, continuând cu lupta împotriva ideilor comuniste de peste Nistru, cu care cochetau înșiși profesorii și unii colegi, **continuând cu marea Mișcare Studențească pe țară de la 1922, pentru drepturile studenților români copleșiți de străini, s-a ajuns la crearea *UNSCR* (*Uniunea Studenților Creștini Români*) care se implica activ în susținerea ortodoxiei și a naționalismului apărător de neam.** Și cum dintre toate grupările de atunci care susțineau a fi naționaliste, singura care era cu adevărat naționalistă și creștină, incoruptibilă, eroică și generoasă, era Mișcarea Legionară, *UNSCR* s-a hotărât s-o susțină, îndurând alături de aceasta persecuțiile guvernelor de atunci, de la închiderea căminelor studențești și până la închisoare și moarte.

Primul președinte legionar al Centrului Studențesc București a fost Andrei C. Ionescu, în 1930, iar primul președinte legionar al UNSCR a fost Traian Cotigă (1934); de atunci, cum cei mai buni studenți erau legionarii, conducerea Centrelor Studențești și a UNSCR-ului a aparținut în fiecare an acestora, marcând o epocă glorioasă a tineretului, rămasă ca model pentru generațiile următoare.

Oferim un crâmpei din vasta activitate a UNSCR în pag. 14 a revistei: câteva realizări ale *Societății de Medicină* din cadrul *Centrului Studențesc* București, în perioada 1936 – 1940 (articolul-mărturie al camaradului **dr. *Valer Neagoe*** din Simeria, fost președinte al *Societății de Medicină* din București și fost președinte al *Centrului Studențesc* București, actual membru al *Senatului Legionar*).

Nicoleta Codrin

***

STUDENȚIMEA DE AZI - STUDENȚIMEA CEA BLEAGĂ

Dragii mei, sunt dezamăgit la culme de toată pasivitatea din țara asta, de hoție, de minciună și de multe altele pe care le știți și voi foarte bine, dar cel mai mult mă dezamăgește **studențimea română, bleagă** (cum o vor onor conducătorii noștri a fi), cu gândul numai la fusta scurtă a profei de nu-știu-ce (ori la decolteul vreunei colege).

Sunt mulți, dar, pe cât de mulți sunt, pe atât sunt de indiferenți la ceea ce e în jurul lor.

Nici nu își dau seama ei câtă forță, câtă putere de decizie pot avea... bineînțeles prin comunicare, prin unitate, prin lupta lor pentru aceleași idealuri!

Dar când studențimea nu mai are idealuri, când nu mai are modele?

Pe cine mai vezi în ziua de azi la Universitate, la fântână, să vorbească măcar despre ce s-a întâmplat acolo la începutul acestei pseudolibertăți? Cine se mai gândește la cei care au luptat contra neocomunismului "domnului" - fost tovarăș - Ion Ilici-escu, conștienți fiind de pericolul în care se afla țara?

Nimeni, domnilor!

Deși scrie destul de mare pe clădirea Universității, la Geografie, că acolo s-a murit pentru libertate!

Mulți nici nu știu exact despre ce e vorba, nu dau nici o importanță înscrisului de pe ziduri.

Pentru că au de învățat?

Aiurea, au alte tâmpenii de făcut, căci la cursuri vin doar de formă, iar în sesiune dau din colț în colț.

Am constatat cu durere că studenții nu mai gândesc; de muncă nici nu se pune problema...

Tinerimea nu mai are modele demne de urmat; lumea este împinsă de la spate spre a nu avea nici o morală.

Atunci când însă e vorba de drepturi, toți sunt primii: la cămine sunt primii, la burse sociale sunt primii, făcând o tonă de șmecherii. O colegă mă întreba zilele astea de ce nu mă înscriu și eu pentru bursă socială având în vedere că nu stau în cămin deși am dreptul, că pot și eu să iau niște bani...I-am răspuns politicos că mi-e silă de banii obținuți prin șmecherie și că pe mine nu o să mă vadă niciodată încercând să îmi vând locul din cămin, căci teoretic pot să obțin unul deși nu am ce face cu el.

Interesant este însă faptul că studenții nu-și dau seama că urmăresc scopuri meschine și false. **Adevăratele drepturi** nu înseamnă a primi niște bani de la guvern, ci **a fi stăpâni în propria țară:** a găsi un loc de muncă decentă aici, aiurea în lume, a nu suporta nedreptatea privilegiilor acordate prin lege unor minorități, a nu li se distruge moștenirea din moși-strămoși (pădurile, pământul, petrolul); a nu li se impune diverse credințe străine (până acum vreo 20 de ani trebuia să studiezi marxism-leninismul pentru a ți se acorda diploma de inginer; în curând va trebui să ne închinăm la ... "steluță"!)...

La drepturi (așa cum le înțeleg ei), după cum ziceam, sunt primii, dar cum putem noi, studenții, să cerem drepturi fără obligații, să nu fim câtuși de puțin conștienți de grava, critica situație din România?

Până când nu vom putea propune soluții pentru crizele sistemului ori până nu îl vom schimba definitiv, nu cred că avem nici un drept în țara asta, nu avem dreptul să mâncăm banii statului stând degeaba, cu mâinile în sân și cu capul în norișorii de fum de țigară din fiecare bufet.

Nu trebuie să ne stea gândul numai la distracție, la cluburi și alte tâmpenii. Trebuie să ne dăm seama, până când nu e prea târziu, că atitudinea asta pasivă nu ne va duce nicăieri, că la umbra nepăsării studențești țara se vinde.

Trecând la subiectul *„Dar ce face statul pentru studenți?"*, ne putem da seama foarte bine reflectând un picuț: **Statului îi place să vadă studentul cum stă la fântâna de la Universitate, fumează și se uită după gagici, căci el poate să vândă, să deznaționalizeze, să distrugă suflete** (inclusiv pe cele ale studenților), să acorde drepturi unora ce nici prin minte nu le trece că ar avea nevoie de ele - **totul în dezavantajul viitorilor intelectuali, actualii studenți.**

Mai nou, de când cu noianul de universități particulare, toți „este studenți"! Pot da exemple concrete de reduși care fac Dreptul, de oameni cu tulburări de vorbire ce "învață" la facultăți de limbi străine, de bacalaureați care nu știu ce e Sarmizegetusa dar sunt "studenți" la Istorie, și de mulți care nici măcar nu știu că Marea Britanie are regină dar "studiază" la Relații Internaționale. Toți acești debili ne vor conduce, dându-ne praf în ochi și pe haine cu mașinile lor „bengoase". Toți aceștia vor da legi pentru ei, pentru cei ce i-au școlit, pentru cei ce i-i cumpără. Iar noi vom aștepta la coadă la farmacie pentru niște compensate.

Toată minciuna și hoția pleacă de la educație și de la spiritul acesta (întreținut de profitori) care are umbră deasă ca pădurea de stejar, la care se pot face multe...

Până când studențimea nu se va strânge, pentru binele ei și al neamului, în jurul unui ideal, în jurul unui model de viață pașnică dar dinamică, nu se va întâmpla nimic. Și tot greu îi va fi...

Fiți tari, dragi studenți ce ați binevoit a citi acest articol, și gândiți-vă și la viitorul țării, nu numai la cum să o tuliți peste hotare să dați pe acolo cu mătura având diploma de inginer mototolită în buzunarul de la spate.

Fiți realiști și încercați să faceți ceva, măcar în grupulețul vostru.

Fiți realiști și ... cereți "imposibilul", adică o Românie a Românilor!

Matei Mihăilescu, student, 20 ani

Document inedit

O SCRISOARE A LUI AL. PALEOLOGU

Motto: ***„Este un fapt incontestabil că Legiunea a avut adeziunea unei elite intelectuale și morale strălucite.** Ar fi, de altminteri, necesar să se scrie într-o bună zi o istorie și o analiză aprofundată a fenomenului, fără pasiune și fără preveniri, nici pro, nici contra, deoarece, orice opinie am avea și orice punct de vedere am adopta, **a fost un fenomen crucial al devenirii istorice și spirituale a națiunii române.**"* (Al. Paleologu – fragment din scrisoarea către Duiliu Sfințescu)

Așa cum am mai afirmat în urmă cu câteva numere, când am făcut introducerea la articolul care se referea la cartea legionară apărută în exil, **suntem în posesia unor documente unice legate de Mișcarea Legionară, pe care le-am primit de la câteva personalități de prim rang din diaspora.**

Printre altele, am primit **de la Paris, de la d-na Alice Sfințescu, fiica regretatului camarad, membru al Senatului Legionar, dr. ing. DUILIU T. SFINȚESCU, după trecerea lui în veșnicie, o parte din arhiva sa.** (Domnia sa a fost un colaborator permanent al lui Corneliu Zelea-Codreanu între anii 1936-1938, a trăit „în umbra lui", fiind deci martor direct la evenimentele legate de Mișcarea Legionară. A scris două cărți - apărute în Țară: ***„Din luptele tineretului Român, 1919 - 1939"*** și ***„Răspuns la întrebări ale tinerilor care doresc tot adevărul despre Mișcarea Legionară"***.)

Ín *arhiva Sfințescu* am găsit și o scrisoare primită de la Al. Paleologu, în legătură cu Mișcarea Legionară.

Nu este cazul și nici spațiul nu ne permite să prezentăm personalitatea și activitatea lui „Conu Alecu", cel trecut și el în veșnicie acum o lună și jumătate; ne mulțumim să amintim titlul unui necrolog care spune aproape totul: *„Cel din urmă boier român"*.

Se știe că Al. Paleologu, om de o vastă cultură și mare rafinament, a fost ambasadorul României în Franța începând din 1990 (s-a autointitulat „ambasador al golanilor") și apoi a fost membru în Senatul României. A fost **membru al PNL din tinerețe și până în ultima zi din viață, un partid aflat în permanență în perioada interbelică în conflict cu Mișcarea Legionară** (în acest sens exemplificăm cu atitudinile și acțiunile ostile a doi prim miniștri liberali: I.G. Duca și Gh. Tătărăscu).

Răspunsul pe care îl dă Al. Paleologu lui Duiliu Sfințescu, prin obiectivitatea sa, prin exemplele date, favorabile Mișcării Legionare, îl onorează. Părerile negative ies pregnant în evidență când vorbește despre guvernarea simistă din sept. 1940 – ian. 1941.

Nu ne-am permis să intervenim în nici un fel în textul articolului, lăsând chiar exprimările franțuzești; sublinierile din text aparțin redacției.

Este o onoare pentru *CUVÂNTUL LEGIONAR* să publice un document din care reiese, încă o dată, faptul că fenomenul legionar a avut simpatii chiar și în rândul adversarilor.

Alexandru Paleologu
4-5, rue du Pont de Creteil, 94-100 Saint Maur des Fosses St. Maur,
14 octombrie 1991

Stimate Domnule Sfințescu,

(...)

Acestea fiind spuse, **să trec la obiectul propriu-zis al scrisorii Domniei Voastre.**

***Fraza mea pe care o declarați inacceptabilă* se referă la calitatea de fost trezorier al Mișcării Legionare pe care ar fi deținut-o dl. *I. C. Drăgan*, precum și la calificarea de *"sinistră"* atribuită acestei Mișcări.**

Evident, această calificare nu-mi aparține.

Nu este deloc exclus, este chiar probabil, ca eu să fi folosit termenul "sinistru" cu referire la dl. Drăgan deoarece aceasta este efectiv părerea mea despre el și nu mă sfiesc de a pronunța termenul cu privire la acest personagiu. Am făcut-o și în presă, acum câțiva ani, și e de presupus că textul respectiv a ajuns la cunoștința sa.

Să fi transferat "compatriotul" nostru această calificare de la un subiect la altul, în mod inocent, printr-un efect de falsă memorie și dând urmare unui impuls propriu? Sau, fie că eu am folosit sau nu termenul, să-l fi plasat el din inițiativa lui așa cum l-a plasat?

Indiferent, **cert este că eu nu puteam în nici un caz să folosesc termenul aplicându-l Gărzii de Fier deoarece de mulți ani nu mai am față de această Mișcare sentimentele ostile pe care i le purtam în adolescență și tinerețe. Dimpotrivă, fără să fi ajuns la adeziune** (aici e și o chestiune de temperament mai mult decât de formație și orientare intelectuală), **ele sunt de multă vreme definite prin stimă și, în nu puține cazuri, admirație.**

Chiar în tinerețe, când eram vehement împotrivă, eram impresionat de calitatea morală a multora dintre ei pe care fie că i-am cunoscut personal, fie că știam destule despre ei ca să-mi pot face o părere. **Am avut și prieteni apropiați sau măcar amici, buni legionari**, ca să nu mai vorbesc de prieteniile din anii maturității și, acum, ai bătrâneții, după ce toate tensiunile și adversitățile politice au devenit istorie: în primul rând marea prietenie de care am avut parte cu *Dinu Noica*, pecetluită cu consecințele știute și cu asumarea lor prealabilă. Mare prietenie, în sensul acesta, nu înseamnă câtuși de puțin nici tămâiere mutuală nici părtinire, ci sinceritate totală și lipsă de menajamente (decât, firește, în ordinea politeții).

Este un fapt incontestabil că Legiunea a avut adeziunea unei elite intelectuale și morale strălucite. Ar fi, de altminteri, necesar să se scrie într-o bună zi o istorie și o analiză aprofundată a fenomenului, fără pasiune și fără preveniri nici pro nici contra, deoarece, orice opinie am avea și orice punct de vedere am adopta, a fost un fenomen crucial al devenirii istorice și spirituale a națiunii române.

Eu am încercat în cartea mea "*Souvenirs merveilleux d'un ambassadeur des golans*" să dau o sumară analiză cât de cât obiectivă și plauzibilă a fenomenului, dar, evident, nu dispuneam nici de documentația necesară și nici nu era aceasta tema unică a cărții mele care se vroia mai degrabă un apercu spectral asupra societății și mentalității românești dinainte și de după instalarea comunismului. Evident, paginile mele consacrate subiectului acesta sunt desigur discutabile (tocmai asta cred că trebuie, o discuție liberă, exhaustivă și onestă), iar pe de altă parte e foarte posibil ca toată prezentarea mea istorică generală să fie lacunară sau să conțină inadvertențe (unele mi-au fost semnalate, altele le-am remarcat chiar eu ulterior), întrucât cartea mea nu este un studiu, ci un dialog spontan în care accentul cade pe o retrospecție în fond literară. Dar, **dacă ați citi această carte (precum și un interview pe care l-am dat vara trecută Gabrielei Adameșteanu pentru revista "22"), ați vedea că este absolut exclus ca eu să fi folosit expresia "sinistră" cu privire la Garda de Fier.**

Acum, acestea fiind spuse, e corect să vă mărturisesc că, după cum nu am avut totdeauna acest punct de vedere, ***a fost un moment când legionarii mi-au apărut într-adevăr sinistri, atunci, în cele aproape cinci luni cât au fost la putere, între sept. 194-0 și finele lui ianuarie 1941.*** Lucrul acesta îl discut foarte deschis cu prietenii mei foști legionari, care au în această chestiune poziții cel mai adesea nu depărtate de a mea (unii sunt totuși mai rezervați), în tot cazul nu pun la îndoială sinceritatea nici unuia. Tot sinistre mi s-au părut (îmi par și acum, le-am recitit acum vreo șase ani și mi le amintesc bine) articolele lui Dinu din "Buna Vestire" (octombrie 1940). Nu o dată am vorbit cu el despre aceste articole, bineînțeles fără a-i edulcora părerea mea, la care el răspundea glumind sau tăcând, cu un surâs evaziv; alteori răspundea că toate acele articole erau o manieră de "plaider coupable".

Înainte de sept. 1940, deși eram vehement antilegionar, nu găseam totuși deloc că ar fi sinistri. Aveam prieteni printre ei, cu care mă certam pe tema asta, dar **erau băieți cumsecade și unii deosebit de inteligenți.** Cunoșteam câțiva legionari din generația părinților mei, bunăoară ***Alexandru Cantacuzino***, pe care l-am auzit vorbind admirabil, cinstit și veridic, despre războiul civil din Spania, de unde se întorsese recent. **Toți, sau aproape toți, erau niște domni, cu remarcabile calități umane și intelectuale.** Erau și unii care-mi păreau smuciți, erau și energumeni. Era inevitabil, fiind vorba de o "mișcare", de ceva dinamic, care vroia **să trezească societatea românească din inerție și din rutina combinațiilor politicianiste.**

Acei oameni din elita legionară, pe care i-am cunoscut, erau gata să-și pună viața pentru idealul lor, cum au și dovedit-o, dar nu erau deloc niște fanatici (și, în fond, nu erau nici antisemiți). Eu unul, ce să fac, am alergie la fanatism, orice fanatic îmi pare într-adevăr sinistru. Și erau, har Domnului, destui fanatici. (**Cu toate acestea, am cunoscut pe unul,** pe care cred că l-ați cunoscut și Dv., ***doctorul Milcoveanu*, un om fermecător, extrem de agreabil, cultivat, și mai cu seama plin de bună umoare și de amenitate, care considera fanatismul cea mai înaltă virtute morală**).

In sfârșit, ultimul punct: considerați "un neadevăr flagrant" afirmația mea că I. C. Drăgan ar fi fost trezorierul Gărzii de Fier.

S-ar putea să fie un neadevăr, dar nu flagrant. Un neadevăr flagrant vine în evidentă contradicție cu un adevăr îndeobște cunoscut și recunoscut. Or, despre acest Drăgan, și despre sursa averii lui, este cvasi-unanimă versiunea că ar fi fugit cu o parte din fondurile Legiunii, al cărei trezorier era. Am citit și în presă că a pierdut în Italia un proces de calomnie pe care-l intentase cuiva care îl acuzase public de aceasta. Faptul e notoriu. Admit fără dificultate că Domnia Voastră știți mai bine. Je ne demande pas mieux que de vous croire. Dar ar trebui restabilit adevărul în mod public și convingător, pentru a dezminți o versiune atât de unanim acreditată. Cel în cauză nu a făcut-o, deși era primul căruia i-ar fi incumbat.

M-am întins cam prea mult, dar am făcut-o din considerație pentru bunul prieten al lui *Dinu*, la care știu cât de mult ținea, și **din respect pentru sentimentele Domniei Voastre, pe care nu vreau nici să le contrariez și nici să le amăgesc.**

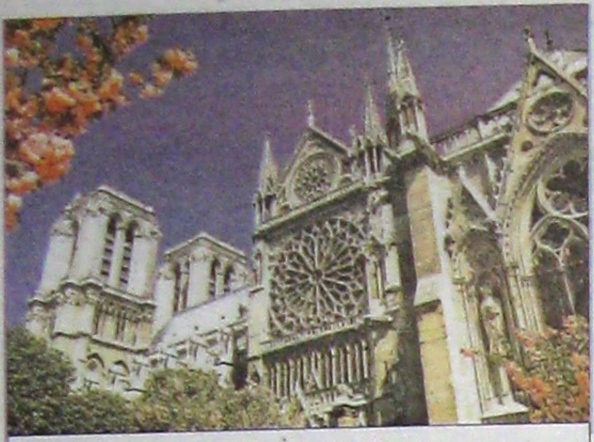
Vă rog să acceptați, mult stimate Domnule Sfințescu, asigurarea respectuoasei mele cordialități,

Al Domniei Voastre,

AlPaleologu

(Alexandru Paleologu)

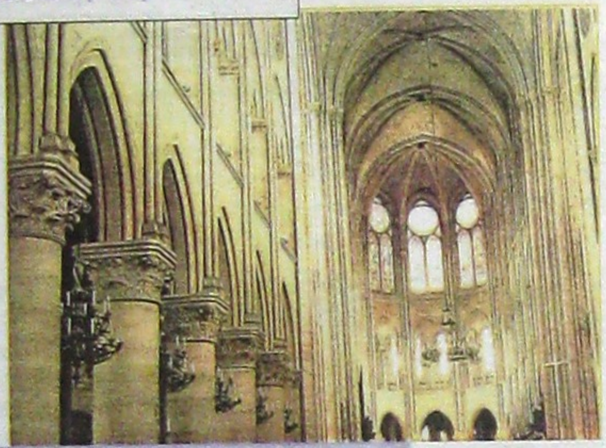
ITINERAR FRANCEZ: STRASBOURG, REIMS, VALEA LOAREI, COASTA DE AZUR

Un simbol creștin francez: Catedrala Notre Dame (Paris)

FRANȚA a avut și are o imensă influență culturală; totodată, este a patra țară a lumii ca bogăție.

De formă hexagonală, **adăpostește cea mai veche** (și cea mai numeroasă) **națiune europeană**, existând sub forma actuală încă din secolul al XV-lea.

Un simbol al eleganței franceze: Versailles

STRASBOURG

Vedere din **ALSACIA**

Pentru cel ce folosește ca mijloc de deplasare propriul autovehicul sau trenul, poarta de intrare în Franța este orașul **Strasbourg, capitala provinciei Alsacia,** anexata de Bismarck în urma războiului franco-german și restituită Franței în 1918.

Numele orașului este astăzi rostit destul de des de către toți europenii, deoarece aici este Sediul Consiliului Europei, gazdă permanentă a Parlamentului European. Este și un oraș al muzicii, aici organizându-se în luna iunie un festival de muzică clasică recunoscut pe plan internațional, iar în septembrie are loc un alt festival unde sunt prezente compozițiii contemporane.

Totodată, renumele Strasbourg-ului este legat și de numele unor germani renumiți: **Gutenberg** (care a descoperit aici tiparul - între 1434-1448) și **Goethe** (care a studiat aici).

Localitatea (denumită și "Răscrucile Europei") se află în apropierea **fluviului Rin**, fiind înconjurată de o serie de bazine și canale; casele au structură de lemn, fiecare având propria personalitate.

În genere, în excursii nu vizitezi decât marile (și cele mai cunoscute) muzee și, cum Strasbourg-ul nu este renumit în această privință, am preferat să străbat per pedes orașul vechi, o insuliță formată de râul III, un cartier acum plin de animație, mai ales odată cu lăsarea serii, unde am asistat la un splendid spectacol de sunet și lumină, parcă din Evul Mediu.

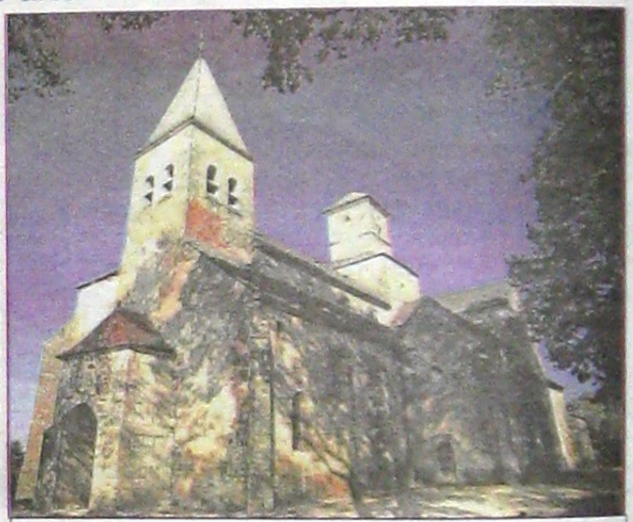
STRASBOURG

Obiectivul turistic major este *Catedrala Notre-Dame*, datând din secolul al XV-lea, faimoasă prin clopotnița înaltă de 142 metri - cea mai înaltă din Europa. Construcția este în stil gotic, fiind ornamentată cu turnulețe dantelate și numeroase statui. Interiorul este de-a dreptul copleșitor, iar amvonul și *Coloana Îngerilor* constituie adevărate fantezii în piatră.

Ceasul astronomic, mai recent, din secolul trecut, este un mecanism cu multe fețe, care trasează mișcările cerești zilnice și anuale. Când bate ora 12.30, figuri antice și biblice își execută rondurile ordonate.

Drumul spre Paris

REIMS

REIMS - Chatillon

În drumul spre Paris, un alt oraș, însă de interes istoric maxim, este **Reims, capitala provinciei Champagne.** (Numele acestei provincii franceze a devenit termenul universal acceptat pentru vinul spumant, iar francezii insistă asupra faptului că șampania adevărată provine numai din Champagne.)

Orașul are un trecut de mare anvergură, **toți regii Franței fiind încoronați aici**, în minunata ***Catedrală Notre-Dame***, construită tot în stil gotic. Construcția a fost începută în 1311 și nu a fost terminată în 300 de ani. Menționez că a fost precedată de alte clădiri datând din anul 401: **Clovis, primul rege al Franței, a fost botezat aici, în 496.** Semnificația acestui act nu s-a pierdut pentru viitorii regi ai Franței: nu mai puțin de 26 au fost încoronați aici.

Catedrala Notre-Dame din Reims se deosebește de cea din Strasbourg: este tot în stil gotic, dar nu are ogive și turnuri suple, iar decorația exterioară a zidurilor este nesfârșită, reprezentând îngeri înveșmântați, zâmbitori - un aspect cu totul nou în arhitectura gotică. Coloanele sunt înconjurate cu frize bogat sculptate; vitraliile te poartă dintr-un secol în altul: sunt din sec. al XII-lea, iar ferestrele arcadei, concepute de Marc Chagoll, cu nuanțe luminoase de albastru intens și purpuriu, întretăiate de verde și roșu, sunt din sec. al XV-lea.

METZ

Este capitala regională a Lorenei, un oraș industrial. Și aici o biserică este punctual principal de atracție turistică: ***Catedrala Saint Etienne***, renumită deoarece are cele mai mari vitralii din lume (unele create tot de Marc Chagoll) are un exterior gotic minunat.

VERDUN

Este o localitate mică, fără nici o atracție turistică, celebru însă datorită faptului că aici s-au desfășurat ostilitățile germano - franceze în timpul primului război mondial. Aici, pe valea Marnei, din 1914 până în 1918 s-au desfășurat lupte crâncene, în care au murit 800.000 de oameni din partea ambelor tabere beligerante. Amintirile acestui război cumplit sunt încă vii: pe dealurile ce străjuiesc malurile râului Meuse există și astăzi forturile uriașe, tranșeele acoperite de iarbă și un falnic osuar.

Reconcilierea franco-germană este evidențiată acum printr-o placă pusă de cancelarul Helmuth Kohl și de președintele Francois Mitterand, ca un angajament de prietenie. (Menționez că am văzut placă similară de reconciliere la intrarea în catedrala din Reims, care are înscrise numele lui Konradt Adenauer și Charles de Gaulle.)

PARISUL este, așa cum spunea Victor Hugo, *"orașul în care se simte bătaia inimii Europei"; "Parisul este orașul orașelor"*. Un oraș conservat perfect, care nu se teme de schimbare.

Nu voi vorbi despre el în rândurile de față, ci o voi face separat, într-unul din numerele viitoare, pe două pagini, fiindcă sunt multe de spus despre

(continuare în pag. 13)

Emilian Ghika

DOAR NOI CU DRAMA NOASTRĂ

Să nu anticipezi niciodată victoria

În ultimele săptămâni, pe scena vieţii publice româneşti se lăfăieşte onctuoasa diversiune intitulată, total impropriu, *„Marele jaf comunist"*.

La ce bun munca de cercetare de patru ani declarată cu satisfacţie de domnul Alexandru Solomon, regizor scenarist şi scriitor?

Apare o carte şi un film în care se evocă un jaf ca oricare altul din punct de vedere legal, un jaf armat al unui grup organizat, care fură un milion de dolari în lei româneşti, la 28 iulie 1959, în plină teroare bolşevică.

De ce atâta caz şi de cine atâta caz?

Noi îl punem în discuţie pentru că subiectul trezeşte suspiciunea noastră şi răscoleşte amintiri dureroase: teroare, crime, represiune sălbatică practicată de comunişti şi de colaboratorii lor plini de râvnă şi entuziasm la genocidul poporului român.

Să prezentăm pe scurt cele întâmplate: la 28 iulie 1959 o bandă formată din 5 bărbaţi şi o femeie jefuieşte în plină zi şi în plină stradă duba Băncii Naţionale care transporta la filiala din Giuleşti circa 1,7 milioane lei. Sub ameninţarea unor arme de foc, banii sunt luaţi, puşi într-un alt automobil cu care făptaşii dispar; amănuntele despre faptul în sine nu au importanţă. Aţi văzut scene de acest fel de zeci de ori în filmele americane.

Cine sunt făptaşii?

Am trăit acele timpuri, am văzut filmul propagandistic făcut atunci de comunişti (a nu se confunda cu filmul actual), dar pentru reîmprospătarea memoriei am apelat la prestigioasa revistă editată în Bucureşti, *„Dosarele Istoriei"* nr. 5 din 2005, având o amplă prezentare a cazului făcută de mai sus amintitul domn Alexandru Solomon.

Prezentaţi cu subiectul „Principalii inculpaţi" se specifică de la început, citez ***„toţi comunişti ilegalişti, toţi evrei"***:

1) Alexandru (Lica) Ioanid (*Herman Leibovici*)– ilegalist căsătorit cu sora soţiei ministrului călău (M.A.I.) Alexandru Drăghici. Subliniez: şeful Direcţiei Miliţiei Judiciare până cu patru luni înainte de jaf; la rândul lui tot un călău, care instrumenta cazuri penale (când trebuia condamnat un adversar al regimului). Patru ani în această funcţie pe vremea aşa-ziselor sabotaje economice, cu zeci de mii de victime care nu reuşeau să-şi predea „cotele" aberante impuse pentru a închide gura unei largi categorii de români şi a-i trimite la canal sau alte locuri ale morţii!

2) Paul Ioanid (*Paul Leibovici*) - fratele lui Alex. Ioanid (adică *Herman Leibovici*), căsătorit cu prima soţie a fratelui său, cu studii în URSS, la data jafului profesor la Academia Tehnică Militară, fost ilegalist bolşevic.

3) Soţii Igor şi Monica Sevianu (soţii Igor şi Monica *Herşcovici*).

Fost ilegalist bolşevic, în timp ce românii mureau pe front, el făcea atentate cu bombe în ţară, acte de sabotaj - deci duşman declarat al României. După 1945 trimis în străinătate cu misiuni de spionaj, cu toate că lipsea din ţară, la întoarcere îşi ia diploma de inginer în aviaţie.

Ofiţer al MAI la flotila acestui minister. Este dat afară în 1957 când depune actele de plecare în Israel.

Monica, soţia lui, fusese în Israel din 1944 în 1948 (când revine în ţară).

4) *Abraşa* (Saşa) *Glanzstein* - ilegalist, văr cu prima soţie a lui Bodnăraş (C.C. Ministrul Armatei), trimis în misiune de subminare a diasporei române din Paris din 1947 până în 1953. În perioada aceasta pretinde că a urmat Facultatea de Istorie la Paris, dar nu poate dovedi cu acte.

Descoperit ca spion de către francezi, fuge pe mare şi ajunge în România; între 1953-1957 - lector la Facultatea de Istorie din Bucureşti şi secretar de partid al aceleiaşi facultăţi. În 1957 a fost dat afară pentru că nu avea diplomă; în 1958 depune cererea de plecare în Israel.

5) Haralambie Obedeanu (*Harry Lazarovici*): în 1942 condamnat la muncă silnică pe viaţă în contumacie; ilegalist până în 1944; 1952-1956 - şef serviciu presă în M.A.I.; după aceea decan al Facultăţii de Ziaristică până la 1 ian. 1959, când este pensionat.

Marele impact asupra opiniei publice

Miliţia şi securitatea care, oricum, erau pline de evrei la toate nivelurile: Alexandru Drăghici, ministru de Interne (el se declara ungur), căsătorit cu o evreică; Pantiuşa Bodnarenko, evreu, ministrul adjunct M.A.I., Alexandru Nicolschi, secretar al ministerului, bine cunoscut ca unul din marii călăi ai neamului românesc şi, în continuare pe scara ierarhică, directorii marilor închisori ducând o politică deliberată de exterminare a deţinuţilor politici, ajungând până la anchetatorii care torturau cu o ură nemărginită şi la anchetatoarele care băteau deţinuţii cu nişte beţe speciale peste organele sexuale. Mii şi mii de ofiţeri peste tot.

Repet: miliţia şi securitatea se trezesc în faţa unei situaţii care pur şi simplu le violează autoritatea, pe cale de a sabota mitul infailibilităţii construit cu trudă şi migală şi cu mult, foarte mult sânge nevinovat. La puţin timp după eveniment lumea cunoştea întâmplarea şi comenta în fel şi chip.

Astăzi, nişte tovarăşi (căci aşa au rămas din generaţie în generaţie) vor să inverseze ordinea lucrurilor în speranţa unei urât mirositoare diversiuni. Probabil că dacă vor insista cu perseverenţa cunoscută încă vreo 10 ani vor reuşi intoxicarea propusă.

Să fie clar: nu a fost vorba de o diversiune a securităţii, menite să justifice epurarea unor demnitari de origine evreiască. Totul a fost real.

Filmul făcut atunci, reconstituirea faptelor a devenit obligatorie după eşecul de proporţii al aparatului de represiune. Lumea aflase şi impactul trebuia îndulcit. **Filmul nu a fost făcut atunci pentru a incrimina pe etnicii evrei - care oricum ocupau şi vor ocupa în continuare posturi de conducere în majoritatea domeniilor economice, sociale şi politice.**

A fost făcut pentru a mai salva ceva din imaginea unei miliţii şi securităţi pline de neprofesionişti recrutaţi pe bază de dosar, fiind preferaţi cei din minorităţile etnice, încărcaţi de o ură bolnavă împotriva elitei româneşti, a adevăraţilor patrioţi români.

Să revenim la eveniment. *Legile prevedeau grave pedepse pentru infracţiunile economice socotite de la un anumit nivel în sus ca „atentat la siguranţa naţională". Cazul în speţă depăşea infinit suma de 100.000 lei care atrăgea după sine condamnarea la moarte, căci era vorba de circa 1.700.000 lei. Este adevărat că după prinderea făptaşilor banii au fost aproape recuperaţi, fiind vorba de un prejudiciu de 126.000 lei,* dar bărbaţii din bandă au fost condamnaţi la moarte şi executaţi.

Să vezi şi să nu crezi

Stai şi te întrebi **pentru ce atâta tevatură: scrii şi editezi o carte**, faci un film de mare succes şi îl **prezinţi în marile capitale apusene** - după afirmaţiile d-lui Alex. Solomon. Din emisiunea televizată la dl. Stelian Tănase **nu am putut desprinde vreo afirmaţie cât de cât clară asupra mesajului filmului şi care este destinaţia lui.** ***Asupra căror lucruri de principiu vrea să ne atragă atenţia?***

Cinstit şi simplu putea să spună: Dragi tovarăşi sau domnilor, vrem să atragem atenţia asupra faptului că acuzele şi antipatia stârnite de colaborarea evreilor din România cu Armata roşie, cu oficialităţile de ocupaţie, cu comuniştii şi comunismul şi după aceea preluarea pe cont propriu a represiunii împotriva românilor care li se părea că le stau în cale, nu sunt decât o manifestare a antisemitismului românesc, care s-a manifestat din vremuri istorice şi nu are o bază reală; iată şi noi am luptat împotriva comunismului; avem disidenţii noştri şi eroii noştri. Oare acesta a vrut să fie mesajul?

Sau poate altceva: dl. Alex. Solomon a răspuns (sper că are caseta) la o întrebare a d-lui Stelian Tănase: „Evreii au vrut să se asimileze poporului român şi au fost împiedicaţi de manevre PCR." Socotesc că are dreptate, fiind cunoscut faptul că evreii sunt poporul care, pe unde a ajuns, s-a asimilat cu populaţia locală (sic!); la noi nu, din cauza comuniştilor autohtoni! (??!)

Sau să ne gândim poate că această pretinsă înscenare era semnalul care deschidea o nouă epocă, un an al Sfântului Bartolomeu, în care comuniştii urmăreau îndepărtarea evreilor din toate posturile politice pe care le deţineau. Foarte probabil, dar mă întreb:

Îi născuse mama lor pe toţi în limuzine negre? Se reproşează comuniştilor autohtoni că au organizat ***îndepărtarea evreilor din Comitetul Central, din Guvern etc. etc...*** „este în parte adevărat şi ***cum se poate cataloga această manevră, antisemitism?"***

Nu. Mai repede **conflict între bandiţi.**

Credeţi că omul de pe stradă, **în conflictul de care amintiţi, între stalinişti veniţi pe tancurile ruseşti şi staliniştii autohtoni, există vreo diferenţă?**

Dacă era după noi, cei mulţi, puteau să se bată între ei ca bandele de gangsteri în timpul prohibiţiei, până rămâneau „câţi am botezat noi" (nu este o aluzie la botezul creştin).

Sau poate, ca un trăitor de generaţii pe aceste meleaguri, vă dor nedreptăţile făcute de comunişti?

Din punctul meu de vedere este remarcabil faptul că aţi studiat arhivele de la CNSAS. Ce aţi descoperit oare? Un tărâm al terorii, al urii şi al absurdului! Aţi văzut pentru câţi de puţin erai arestat, bătut până la moarte sau condamnat la ani grei de puşcărie sau chiar la moarte.

Glumind puţin, dacă veţi studia un an sau doi arhivele Securităţii, parcă vă văd venind cu o adeziune la legionari!

Dar revenind, pentru un caz precum cel despre care vorbim, au fost implicaţi zeci de oameni sau poate o sută (mă refer la suspecţi şi la cei care au suferit) ş multiplicaţi asta cu zece mii şi veţi vedea care a fost drama poporului român.

Va trebui să mai constataţi ceva: **victimele prezentate de dvs. au făcut parte dintre călăii poporului român sau, în cel mai bun caz, unii dintre ei numai au facilitat venirea la putere a acestor călăi.** **(continuare în pag. 6)**

Nicador Zelea Codreanu

UN NOU AN DE *CUVÂNT LEGIONAR*

Fac parte din generația de tineri căreia înainte de 1989 i se refuza aflarea adevărului despre istoria recentă a României.

După așa-zisa Revoluție aparțin generației mature care este ținută departe de adevărurile esențiale ce ar duce la ieșirea din criza perpetuă a clasei politice românești; s-ar putea spune că chiar clasa politică își impune doar cultura nefastă a crizelor, al căror scop final este blocarea accesului la adevărurile ce zidesc caractere.

Sufocată de chinurile zilnice ale tranziției, de undeva, **o altă generație tânără pare preocupată de aflarea detaliilor ascunse în sloganul "*Totul Pentru Țară*" și în mobilizatorul îndemn "*o țară care ca soarele de pe cer*".**

Dacă aceste simple îndemnuri și idei au devenit valorile spirituale ale acestei generații a mileniului III ce nu-și permite doar contemplarea și pasivitatea, **meritul aparține într-o foarte mare măsură publicației *Cuvântul Legionar*,** a tineretului român naționalist ortodox.

Încă un an de apariția acestei reviste remarcabile, într-o stepă a jumătăților de adevăr sau a falsurilor grosolane, **trebuie salutat cu respectul cuvenit unei construcții fundamentale pentru o națiune: cea de caractere și personalități.**

Silviu Vasilache, jurnalist, Galați

***

GRECO-CATOLICISMUL

În numărul trecut al revistei am scris despre romano-catolicism și marea schismă, iar în acesta voi continua cu greco-catolicismul.

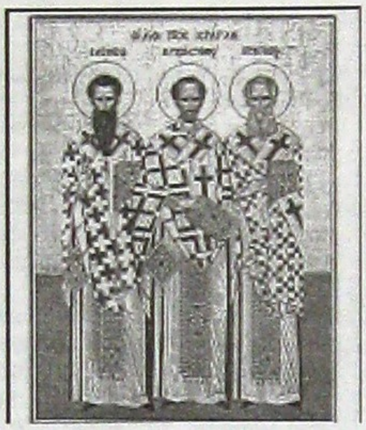
Cred că e important ca oamenii să cunoască adevărul, și ortodocșii și greco-catolicii, în speranța că poate într-o zi, va da bunul Dumnezeu ca românii să se strângă iarăși sub aripa ocrotitoare a Bisericii Ortodoxe.

Să cunoaștem și să iubim Adevărul!

Pentru întocmirea acestui articol mi-a fost de mare folos cartea "***Călăuză în credința ortodoxă***" de arhimandrit **Cleopa Ilie** (Ed. Episcopiei Romanului, 2003).

"**Biserica UNITĂ sau Greco-Catolică din Transilvania** a apărut oficial în luna martie, anul **1701, la Viena**, în urma **presiunilor Bisericii Romano-Catolice** - reprezentată în special prin iezuiți - și a monarhiei habsburgice, **asupra clerului românesc din Ardeal, condus de mitropolitul Atanasie.**

A apărut din slăbiciunea unora din preoții și protopopii români, care au cedat în fața promisiunilor de îmbunătățire a stării lor materiale - căci și ei erau considerați iobagi, ca și toți românii - și a constrângerilor politice, religioase, de multe ori însoțite de forța armată, împotriva ortodocșilor.

La început mitropolitul Atanasie a ezitat în legătură cu unirea, însă a cedat presiunilor iezuite și împăratului habsburgic Leopold I după ce a fost chemat la Viena.

Aproape toți românii au protestat energic: "Noi, părinte, papistași morți, iar vii nu vom mai fi..., gata suntem sângele să ni se verse, decât legea părinților noștri să pierdem", ziceau credincioșii din Șcheii Brașovului.

Patriarhul de la Constantinopol, Calinic II, împreună cu Sinodul, l-au anatemizat pe Atanasie în ședința sinodală din 5 aug. 1701.

Atanasie a încercat să revină la Bis. Ortodoxă în anul 1711 - și se poate spune că aproape o jumătate de an a încetat practic unirea cu Roma, dar a cedat din nou presiunilor catolice.

În această unire nu a fost la mijloc nici o inspirație dumnezeiască sau vreo chemare "de sus", cum pretindeau iezuiții, ci numai dorința de obținere a unor avantaje pentru români, după cum se vede și din cuvintele episcopului unit *Inochentie Micu*, care zicea: "*Eu și clerul meu ne-am unit sub condiția de a obține acele beneficii și foloase de care se bucură romano-catolicii, altfel, dacă nu ni se dau, ne facem orice*".

După unirea cu Roma a început o perioadă neagră de prigonire a ortodocșilor, și de către catolici, și de către unii din episcopii uniți, sprijiniți de trupele imperiale: biserici furate de la ortodocși și date uniților - deși uniții erau numai câțiva față de marea masă a ortodocșilor - amenzi, arestări, bătăi, ucideri.

În timpul luptelor pentru păstrarea credinței ortodoxe au pătimit și Sfinții Martiri și Mărturisitori: ieromonahii Visarion și Sofronie de la Cioara, preoții Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel, credinciosul Oprea Miclăuș din Săliște, **canonizați în 1992 de Biserica Ortodoxă, ca sfinți.**

Dar nu numai ei au pătimit, ci întregul popor român, dând multe jertfe pe altarul dreptei credințe, aceasta culminând cu distrugerea a 150 de biserici, mănăstiri și schituri (cele din lemn fiind arse, cele de piatră fiind dărâmate cu TUNURILE) de către generalul Bucow, trimis de împărăteasa Maria Tereza pentru a sprijini uniatismul. **În felul acesta a încetat practic viața monahală din Transilvania.**

S-a încercat de mai multe ori refacerea unității Bisericii Române în Transilvania: 1798; 3/15 mai 1848 - Adunarea Națională Românească de la Blaj; **27 febr 1939 - Marea adunare națională de la Alba Iulia (50.000 de participanți în frunte cu Mitropoliții Nicolae Bălan de la Sibiu și Alexandru Nicolescu de la Blaj au semnat un act privind unirea celor două biserici românești, însă nu s-a putut pune în practică deoarece a izbucnit al II-lea război mondial).**

Greșelile "uniților" (greco-catolicilor) sunt următoarele:

1) Consideră pe Papă drept cap al Bisericii lui Hristos.

Este o mare greșeală și străin de adevăr să-l recunoști pe Papă drept cap al Bisericii, căci **singurul Cap al Bisericii este Hristos**, iar noi suntem mădularele Trupului Său, care este Biserica cea una, adevărată, sobornicească și apostolească.

2) Consideră că sfânta împărtășanie se poate face și cu pâine nedospită (azimă) - *ca evreii*;

3) Consideră că Duhul Sfânt purcede de la Tatăl și de la Fiul (*Filioque*)

În această privință Sfântul Paisie de la Neamț spune următoarele:

"*...Pentru că este cugetarea catolicilor pentru Unul Dumnezeu în Treime, rea, nedreaptă și potrivnică Sfintei Scripturi, și întru aceasta este deopotrivă cu ARIE și cu toți ceilalți eretici.* ***Și dacă cineva mărturisește astfel precum că <<Duhul Sfânt purcede de la Tatăl și de la Fiul>>,*** *pentru acela nu mai este nădejde de mântuire, chiar dacă ar îndeplini toate poruncile lui Hristos, chiar dacă încă și pe morți i-ar învia, pentru că* ***defăimează cu rea slavă Duhul Sfânt, și două pricini socotește a fi în Dumnezeire, una a Tatălui și alta a Fiului***";

4) Consideră că în afară de Rai și Iad mai există un loc curățitor, numit "*purgatoriu*". **Nu există așa ceva. Nu scrie nici în Sfânta Scriptură, nici Sfinții Părinți nu vorbesc de existența "purgatoriului".**

Pe lângă aceste 4 puncte, reamintim că la 3 sinoade tainice de la sfârșitul secolului XIX, s-a hotărât primirea întregii învățături catolice."

Emanuel Ștefaniu, Craiova

***

DOAR NOI CU DRAMA NOASTRĂ **(continuare din pag. 5)**

Mă simt jenat că, fără să îmi dau seama, de la o tratare impersonală a subiectului, am ajuns să mă adresez direct domniei voastre. Acum, dacă am călcat în gura lăcomiei, să vă dau o sugestie (scuzați, lipsa de modestie este doar aparentă): ***faceți niște filme în care tratați cu același interes câteva cazuri - să zicem celebre - de procese politice (cum înțeleg că îl prezentați pe acesta)!*** **Faceți, de exemplu, un film acuzator la adresa celor vinovați direct sau indirect de moartea unei jumătăți de milion de români în lagăre, închisori și în prizonierat, de schingiuirea sufletească sau trupească a milioane de români.**

Mai cred ceva: ***toate popoarele au dreptul să-și numere morții!***

Să ne cerem și noi drepturile și despăgubirile pentru morții noștri; să facem și noi un Institut Wiesenthal, pentru a urmări până în pădurile Amazoniei sau în pustiurile Saharei colaboratorii ciumei roșii. Ce ziceți? **V-ați încumeta** - *ca pământean român* - **să purcedeți la această operă?**

M-am cam luat cu vorba; am uitat să vă întreb: Filmul a fost făcut în principal pentru români, sau pentru străini?

Succesul foarte mare despre care vorbeați se datorează calității artistice sau calității documentare a filmului?

Mă întreb, or fi reușit insensibilii de apuseni să înțeleagă cât de răi sunt românii? Or fi reușit oare să priceapă că, de fapt, **drepturile autohtonilor sunt un câdere liberă** și că ne-ar trebui niște tutori să ne ducă de aici acolo?

EPILOG

Mai sunt încă destui naivi care să tot poarte vorba cu "conspirația Ocultei mondiale împotriva României".

A pune astfel problema înseamnă a te autodeclara depășit de evenimente; alții, căzând *în extrema opusă*, îți aduc argumente de grădiniță cu minoritatea evreiască de 10.000 de bătrâni din România.

Nu este nici o conspirație, totul este pe față, la lumina zilei!

Ideea că ar fi împotriva României este parțială și subiectivă: normal ca noi să fim în stare permanentă de alarmă, că suntem români; dar apariția "mondialismului" - o alternativă la "internaționalismul proletar" care a eșuat - reprezintă agresiunea fățișă asupra tuturor popoarelor.

Ce reprezintă de fapt prezentata diversiune "marele jaf comunist"?

Pe scurt: "**înțelepții**" au schimbat macazul; devenise **total contraproductivă (și aberantă) negarea genocidului comunist în România** (de alte țări nu ne ocupăm acum). **S-au hotărât să îl accepte, dar pentru aceasta era obligatoriu să ascundă faptul că în perioada în care s-au produs zeci de mii sau sute de mii de asasinate, comuniștii români erau în marea lor majoritate evrei**, de la vârful piramidei până la bază; *se încearcă acreditarea ideii că, din contră, și minoritatea evreiască din România era oprimată și practica disidența împotriva regimului.*

NU ȚINE !!

SUNT SIMIST, DAR MĂ TRATEZ (XIII)

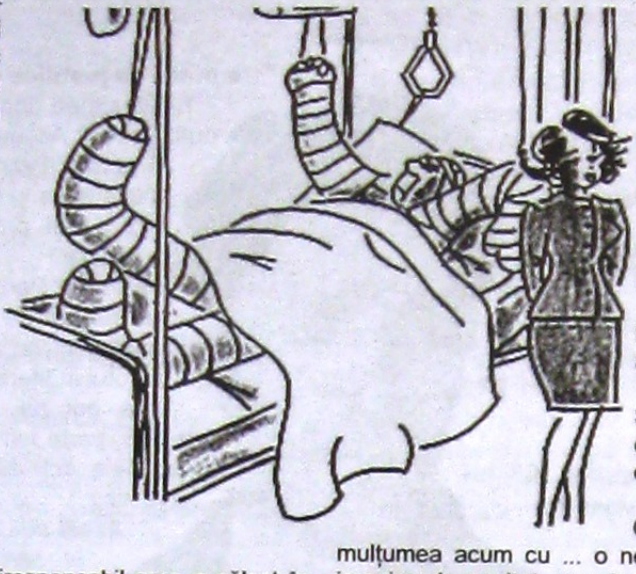
(continuare din numărul trecut)

REZUMAT

Faimoasa scindare în Mişcare (dintre aşa-numiţii "codrenişti" – adică legionarii vechi ! – şi simişti – adică noii oameni ai lui Sima - a avut loc la puţin timp de la instalarea lui Sima la conducere. **Conform principiilor de bază al Mişcării, şeful care nu reuşise să păstreze armonia trebuia înlocuit:**

"Să ştie să păstreze armonia în unitatea pe care o conduce. Este de o importanţă capitală. ***Un şef*** *de ar avea toate calităţile din lume şi* ***dacă în unitatea pe care o comandă e ceartă, dezbinare, neînţelegere, trebuie imediat înlocuit. Sunt unii şefi care îndată ce iau comanda unei unităţi, unitatea începe a se destrăma.****"* (Corneliu Zelea Codreanu – *"Cărticica şefului de cuib"*)

Simiştii îl omagiază pe H. Sima ca mare erou, "revoluţionar", mare "om politic" etc., confundând revoluţia spirituală a Legiunii cu lovitura de stat, revoluţia cu opereta, oportunismul ieftin cu simţul politic etc.

Acesta a fost, de fapt, un politician mărunt şi iresponsabil care a călcat în picioare principiile statului şi ale Mişcării, care a jucat la ruletă viaţa camarazilor - şi a pierdut.

Prin încurcătura de scuze, explicaţii şi minciuni ale epigonului Căpitanului, adevărul iese la suprafaţă, iar pentru descoperirea lui nu este necesară decât puţină atenţie şi logică, deşi se rezistă cu greu la citirea a cca. 1 000 de pagini în care autorul repetă, se contrazice, dă explicaţii ridicole, sare de la una la alta pentru a se întoarce apoi la diverse evenimente controversate.

Nici cel mai mare antisimist nu l-a prezentat vreodată pe Sima în lumina în care se proiectează el însuşi... De aceea cred că pentru păstrarea mitului ar fi trebuit ca Sima să nu-şi fi scris niciodată memoriile... Există însă două proverbe româneşti: unul despre fudulie, iar celălalt despre întoarcerea, după ani, la locul faptei...

Cum a ajuns Sima să conducă legendara Mişcare?

Nu avea nici o şansă de a fi şef al Legiunii atâta timp cât erau în viaţă alţi legionari, mult mai merituoşi: Fondatorul acesteia (Căpitanul) şi elita.

De aceea, mânat de ambiţia lui nemăsurată de a fi la putere şi de a conduce cu orice preţ (a se vedea cap. anterioare), a manevrat din umbră pentru decapitarea Mişcării, folosindu-se de conjunctură (internarea în lagăr a Căpitanului şi a personalităţilor proeminente ale Legiunii, în 1938).

A organizat echipe teroriste, în ciuda ordinelor de linişte lansate insistent de Căpitan, oferind astfel pretextul necesar pentru autorităţi ca să treacă la asasinarea în masă a conducerii legionare sub motivaţia că se eradica terorismul.

Pentru că nu se putea ridica prin mijloace proprii, Sima a colaborat cu asasinii Căpitanului: întâi din umbră (în perioada 1938 – 1939), apoi pe faţă, direct (în 1940, direct cu Carol al II-lea, continuând însă şi cu şeful Serviciului Secret de Informaţii, M. Moruzov), şi, până să se dezmeticească legionarii, a ajuns vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri.

Simiştii sărbătoresc în fiecare an ca "mare biruinţă" **înfiinţarea statului naţional-legionar de la 14 sept. 1940.** De fapt însă, **un imens capital moral şi politic, adunat de Mişcare în 10 ani, cu jertfa Fondatorului şi a elitei legionare, a fost risipit în doar patru luni de colaborare la guvernare, compromiţând imaginea Mişcării în ochii opiniei publice şi ai istoriei.**

În condiţii grele, de prigoană, Căpitanul a reuşit să creeze, să organizeze, să educe şi să ridice o Mişcare, pornind "de la zero", iar în condiţii extrem de favorabile, cel ce s-a ridicat la şefia acestei moşteniri a reuşit s-o compromită în doar patru luni.

Sima a implicat în guvernarea cu Antonescu o Mişcare decimată de marea prigoană carlistă şi răvăşită de valul de septembrişti, încercând astfel să se impună.

Când a primit serioase avertismente că Mişcarea urma să fie îndepărtată militar de la guvernare, a refuzat să se retragă, preferând confruntarea finală între Mişcare şi Şeful Statului (el însă punându-se la adăpost). Legionarii au devenit victimele incapacităţii lui Sima de a conduce şi ale ambiţiei lui bolnave, nejustificate prin vreo calitate, de a deţine puterea, cu orice preţ, nu numai în Legiune, ci şi în Stat.

Pe data de 21 ian. 1941 legionarii din cadrul ministerului de Interne (prefecţii şi chestorii) au fost înlocuiţi de gen. Antonescu cu ofiţeri, dar au refuzat să părăsească instituţiile pe care le conduseseră până atunci. Ca atare, prefecturile, chesturile, oficiile telefonice şi telegrafice au fost înconjurate de armată, iar activităţile din întreaga ţară s-au întrerupt.

Sima a refuzat să iasă din ascunziş şi să trateze cu gen. Antonescu, deşi a fost solicitat şi deşi nu fusese destituit, el ocupând în continuare funcţia de vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri (principalul colaborator al gen. Antonescu). În schimb, a cerut prin intermediari, nici mai mult, nici mai puţin decât preşedinţia Consiliului de Miniştri, adică locul gen. Antonescu în Stat!

Cum această situaţie se prelungea, existând şi pericolul invaziei vecinilor bolşevici, pentru restabilirea normalităţii a intervenit principalul aliat militar al României, Hitler cerând lui Sima să ordone încetarea rezistenţei legionare împotriva conducătorului ţării.

Sima s-a supus ordinului lui Hitler. Legionarii au fost asiguraţi de Sima că se purtau tratative între Antonescu şi Mişcare - deşi tratativele tocmai eşuaseră!

Legionarii au părăsit imediat instituţiile publice, dar era prea târziu: gen. Antonescu se hotărâse să treacă la represalii; deci mii de legionari au fost condamnaţi pentru rebeliune!

După ce a distrus şi ceea ce mai rămăsese de distrus din legendara Legiune a Căpitanului, Sima a plecat în portbagajul unei maşini!

Ca rezultat al activităţii lui, a lăsat în urmă mii de familii în suferinţă şi mii de legionari condamnaţi la ani mulţi şi grei de închisoare...

După ce a "fericit" Legiunea cu o nouă prigoană, Sima a plecat, lăsând în urmă o ţară însângerată din cauza ambiţiei lui de a conduce fără a avea capacitatea necesară:

Cel care nu se mulţumise cu vicepreşedinţia Consiliului de Miniştri şi visa Preşedinţia, se mulţumea acum cu ... o neîncăpătoare ladă (din portbagajul unei maşini)! O imagine de neuitat, cu adevărat "eroică": pentru a-şi salva pielea, comandantul Mişcării s-a ghemuit într-un cufăr cu gaură pentru aerisire, şi a fost transportat asemeni unui animal!

După această dovadă de "eroism", a-l mai socoti pe Sima ca reprezentant al Mişcării, frizează absurdul şi ridicolul absolut.

Refugiat în Germania, pentru a nu fi extrădat şi judecat în ţară, H. Sima a semnat o declaraţie prin care se angaja să nu întreprindă nici un fel de acţiune politică.

În anul următor însă şi-a călcat cuvântul şi a fugit în Italia, de unde a fost adus înapoi de poliţia germană.

Unicul rezultat al noii lui gafe a fost un nouă şi amplă prigoană antilegionară, atât în ţară, cât şi în Germania.

Acesta este punctul de plecare al dezicerii legionarilor de Sima: în ian. 1943 Forul Legionar format din fruntaşii legionari din Germania a refuzat să-l mai recunoască pe Sima ca şef; după aceea, tot mai mulţi legionari s-au trezit la realitate.

După zece ani, în 1953, şi după alte grave abateri ale lui Sima de la principiile Mişcării, toate gradele formate de Căpitan şi trei sferturi din legionari l-au părăsit şi ei pe Sima, hotărând refacerea Mişcării fără fostul "Comandant", şi readucerea acesteia pe linia trasată de Căpitan.

Tatăl Căpitanului, cel care, generos şi naiv, îl susţinuse pe Sima, fiind indus în eroare de demagogia obscurului comandant legionar, s-a lămurise deja, în numai câteva luni, în legătură cu impostura acestuia, şi luase imediat atitudine publică împotriva lui, retrăgându-i creditul moral pe care i-l acordase.

Apoi s-au dezmeticit şi ceilalţi, pe rând, renegându-l pe cel care a distrus practic Mişcarea din interior şi a compromis-o în ochii opiniei publice. "Comandantul" rămas fără trupă s-a trezit ordonând pereţilor...

La 23 aug. 1944 România întorsese armele împotriva Germaniei. La 10 dec. 1944, Sima a reuşit să înjghebeze, din 6 persoane, un aşa-zis guvern "naţional" la Viena, care să reia lupta alături de Germania.

S-a constituit, cu sprijin german, o "armată naţională" (de fapt, o divizie cu 3 regimente) care n-a făcut practic, nimic. Sumara pregătire s-a încheiat în febr. 1945, apoi unul din regimente a staţionat, pur şi simplu, pe Oder, iar celelalte două nu s-au mişcat măcar de la locul de instrucţie. ("Armata" a fost formată din prizonieri români luaţi de nemţi, care mureau, literalmente, de foame, în lagărele germane).

Au fost paraşutate câteva echipe de legionari în ţară – aceştia au fost lansaţi la sute de km de locurile prevăzute. Unii au putut să se reîntoarcă în străinătate, fără a fi realizat ceva concret, iar alţii au fost capturaţi de comunişti, la scurt timp.

Legionarii din străinătate au fost arestaţi şi anchetaţi de Comisia Aliată. Faptul că Mişcarea Legionară NU a fost condamnată de Tribunalul Internaţional de la Nurnberg se datorează comand. legionar Vasile Iasinschi, gen. Platon Chirnoagă (nelegionar), comandorului Bailla (tot nelegionar!) şi consulului Mihai Enescu, care nu au fugit şi nu s-au ascuns după căderea guvernului-fantomă de la Viena, ci s-au lăsat arestaţi şi au dat explicaţii, apărând Mişcarea, în timp ce "Comandantul" se ascunsese (iarăşi)!

Neputând să se înalţe la standardele necesare conducerii legendarei Mişcări, Sima a rămas, în final, cu un efectiv pe care-l putea dirija el, după cum voia...

Întotdeauna (nov. 1938, sept. 1939, ian. 1941, dec. 1942), acţiunile dubioase ale lui Sima au oferit autorităţilor pretextul pentru exterminarea legionarilor, Sima fiind "calul troian", distrugătorul din interior al Mişcării.

Mărunţelul personaj a reuşit, astfel, să producă ecouri ale existenţei lui obscure, chiar dacă acestea au fost create doar de imbecilitatea lui.

Din 23 martie 1941 şi până în 1993, când Sima s-a dus să dea socoteală Celui pe care nu-L putea păcăli, aşa cum făcuse cu legionarii, Sima a fost un pribeag prin buna lui voie, având însă în continuare obsesia de a conduce Mişcarea, de la mii de km distanţă...

(continuare în numărul viitor)

Nicoleta Codrin

Carte legionară celebră

CORNELIU ZELEA CODREANU – "*CIRCULĂRI ŞI MANIFESTE*" (I)

Motto: "*Şi **veţi birui**. Pentru că **la uneltirea pigmeului aţi răspuns cu franchețe eroului.***
Veţi birui, pentru că în voi trăieşte neamul vostru.
*Veţi birui, pentru că **neamul nostru, trădat de toţi, trăieşte numai în nădejdea de biruinţă a credinţei legionare**.*"
(Circulara din 31 mai 1935)

UN APEL ŞI UN AVERTISMENT

"Români!

O Românie Nouă nu poate ieşi din culisele partidelor, după cum România Mare n-a ieşit din calculele politicienilor, ci de pe câmpiile de la Mărăşeşti şi din fundul văilor bătute de grindina de oţel.

O Românie Nouă nu poate ieşi decât din luptă. Din jertfa fiilor săi.

De aceea nu politicianului mă adresez astăzi. Ci Ţie, Soldat. Înalţă-te. Istoria te cheamă din nou! Aşa cum eşti. Cu mâna ruptă. Cu piciorul frânt. Cu pieptul ciuruit. **Lăsaţi-i pe neputincioşi şi pe imbecili să tremure.**

Voi daţi lupta cu bărbăţie."

"Copii ai lui Dragoş Vodă şi ai Bucovinenilor, fiii lui Ştefan cel Mare şi Sfânt, scrieţi pe steagurile voastre:

Străinii ne-au copleşit.
Presa înstrăinată ne otrăveşte.
Politicianismul ne omoară.
Sunaţi din trâmbiţe alarma.
Sunaţi din toate puterile.

În clipa când **duşmanii ne copleşesc şi politicianii ne vând**, Români, strigaţi cu înfrigurare ca pe potecile munţilor în ceasurile de furtună:

Patria! Patria! Patria!"

(Un APEL ŞI UN AVERTISMENT, 1930)

CUVÂNTARE LA CONGRESUL STUDENŢESC 1930

Respingeţi cu îndărătnicie toate falsele teorii ale **falşilor apostoli umanitarişti şi pacifişti, care tind să vă dezarmeze sufleteşte.**

Nu uitaţi că dreptul este o proprietate care se sprijină pe forţă.

În lume oamenii se luptă. Din adâncul mării şi până în înălţimile văzduhului, nu-i decât o luptă în care animalele se devorează unele pe altele.

În lumea plantelor, în natură, în păduri şi pe câmpii, acolo unde oamenii se duc să guste pacea, nu este în realitate decât o luptă surdă şi necruţătoare pentru viaţă.

Voiesc să spun că nu există în natură „pacea" pe care o cântă toţi poeţii şi literaţii, nu există decât o singură realitate, mare, crudă, superbă: războiul.

Neamurile cari înţeleg acest adevăr trăiesc. Celelalte pier.

Românii, înconjuraţi de pretutindeni de vrăjmaşi cu pofte mari şi invadaţi înăuntru de duşmani care îi slăbesc şi le macină sistematic puterile de rezistenţă şi de viaţă, nu vor putea rezista în viitor decât dacă vor înţelege că pe pământul lor trebuie să crească soldaţii ca brazii în pădure.

De la acest adevăr fundamental, şi în această direcţie spirituală trebuie să pornească întreaga noastră activitate.

Viaţa acestei Patrii milenare va fi atunci asigurată.

Pentru viaţa ei! Pentru fericirea ei! Pentru înflorirea ei!

La luptă, deci, cu toţii!

PRIGOANA 1933

"**Toate popoarele din lume, până la triburile sălbatice**, precum şi toate vieţuitoarele, de la animalele domestice şi până la fiarele din pădure, îşi **apără copiii pentru că ei reprezintă viitorul.** Viaţa de mâine. Ce-ar fi dacă legile firii ar permite şi dacă ele n-ar considera ca o crimă şi ca o monstruozitate morală, ca *viaţa de astăzi* să ucidă *viaţa de mâine?*

În câtă decădere şi condamnare trebuie să zacă prezentul care s-ar ridica împotriva propriului său viitor?

Şi totuşi acesta este aspectul pe care ni-l dă în ţara românească începutul celei mai triste guvernări româneşti.

Din ordinul bancherilor iudeo-masoni de la Paris — aceea ce domnul Tătărescu numeşte *„voinţa internaţională"*, — **Garda de Fier a fost dizolvată** şi floarea tinerimii româneşti a fost bătută, insultată, însângerată — de o forţă materială incomparabil superioară, — iar acum zace umilită în toate închisorile României Mari.

Alţii în mormânt, iar alţii în spitale, pe calea mormântului, cu toţii **pentru absolut nici o vină**, ci **numai pentru credinţa lor într-un viitor românesc mai bun, mai mare.**

Nici o vină.

Insist. Pentru ca să nu se creadă la un moment dat că păcatele noastre ar fi impus măsurile de mai sus. De altfel lucrurile sunt controlabile."

"Ce putea să justifice dizolvarea Gărzii?

1. Atitudinea noastră? Agitaţii? Tulburări grave sau măcar mai puţin grave? Acţiune subversivă? Teroristă?

Exclus! Pentru că n-au existat. Nici măcar în conştiinţa acuzatorilor şi călăilor noştri.

2. Cel puţin vreo justificată teamă de concurenţă la guvernare?

Exclus! Pentru că noi nu lucrăm pe plan prezent. **Lucrăm pe planul de viitor.** N-am cerut şi nu cerem guvernul. Mai mult: nici nu ne interesează cine vine la guvern. Ne este absolut indiferent.

Pe noi ne interesează România de mâine, luând, se înţelege, parte într-o anumită proporţie — pentru şcoala noastră — la toate activităţile prezentului: parlament, ziaristică, ştiinţă, artă etc...

Acest adevăr înlătură şi minciuna, ce ni se pune obişnuit în sarcină în asemenea ocazie, că am urmări o lovitură de stat. Lovitura de stat presupune voinţa de-a guverna acum.

Dealtfel noi n-am fost împiedicaţi de la exercitarea vreunei încercări de violenţă sau de ilegalitate, ci din contra, **am fost împiedicaţi prin violenţă de-a întrebuinţa calea legală.**

Şi acum o mică întrebare.

Cum justifică omul cu suflet de fiară, d. I. Gh. Duca, tot sângele pe care l-a vărsat, sângele românesc al camarazilor noştri nevinovaţi ?

Cu „voinţa internaţională", cu porunca bancherilor iudeo-masoni de la Paris a căror slugă este şi cărora le-a vândut interesele României şi vieţile noastre româneşti?

Este **cea mai ruşinoasă capitulare cunoscută în istoria politică a României; — *„Ucide-ţi copiii cu propriile tale mâini, ne trebuie nimicirea viitorului tău, Românie!"*** — Aceasta este porunca infamă al cărei executor s-a făcut un prim ministru român.

În faţa acestor fapte de o gravitate istorică, mă întreb, alături de o lume întreagă: Unde sunt veşnicii apărători ai „demnităţii naţionale"—al căror nume îmi e ruşine să-l pronunţ—care astăzi acoperă cu tăcerea lor cea mai tristă capitulare?

Nu vedeţi că „obiectul" vânzării nu-i mai formează nici chibriturile, nici petrolul, nici pădurile, ci însuşi sângele şi vieţile noastre?"

(PRIGOANA 1933, Circulara din decembrie 1933)

DUPĂ PRIGOANA 1933

"**Toată lumea e contra noastră.** Nu avem nici un prieten. Nici o mână sinceră, de ajutor, nu se zăreşte de nicăieri întinsă către noi. Cele pe care le vedeţi apropiindu-se binevoitoare, sunt mâini vrăşmaşe care încearcă să ne ademenească şi să ne cumpere. **În această lume mare, suntem singuri.** Ceilalţi, toţi, vrăjmaşi.

Şi totuşi **uluiţi ne privesc — aşa săraci cum suntem — păşind sfidător şi stăpâni pe noi, pe dinaintea bogăţiilor lor, a ademenirilor, a insultelor, a loviturilor**."

(DUPĂ PRIGOANĂ, în timpul campaniei de mişelii şi uneltiri - Circulara din 1 martie 1935)

PEDEAPSA LEGIONARĂ

"Am înfiinţat acum trei săptămâni un **serviciu legionar de judecată**. Acesta este **încredinţat Părintelui Ionescu Duminică.**

Voiesc prin aceasta să fac tuturor legionarilor educaţie în sensul de a şti, atunci **când greşesc sau se abat de la linia legionară, să-şi recunoască greşeala**, să plătească prin pedeapsă. **Legionarul va trebui să spună: „Am greşit, dar am plătit. Nu sunt dator nimănui cu nimic".**

In al doilea rând voiesc **să iasă din mintea legionarilor că a-şi plăti prin pedeapsă un rău pe care l-au făcut, este ceva ruşinos. Nu. Este ceva sfânt, pentru că restabileşti o dreptate pe care tu ai rupt-o, un echilibru pe care l-ai desfiinţat.**

Nu e nimeni pierdut când primeşte o pedeapsă; suntem cu toţii pierduţi atunci când închidem ochii la greşelile legionarilor, pentru că ne sfărmăm linia de viaţă legionară, legile noastre, in virtutea cărora trăim ca legionari în lume."

"Ce educaţie frumoasă se poate face maselor de legionari, care vin din ce în ce mai mulţi, şi ne lipsesc mijloace de a le putea face educaţia în acest mod.

Înmulţindu-se şi venind cu mentalitatea veche, ne vor strica spiritul legionar.

Decât să-i scriu cărți și să-i fac teorii peste teorii, prin pedeapsa aplicată unuia, arăt la toți: aceasta este permis, aceasta nu este permis. **E greu însă, căci suntem în țara fugii do răspundere.**

Vom scoate însă, noi legionarii, un alt om, pe care îl vom opune omului laș, omului vechi și care va zice: „R ă s p u n d"."

"a. Comitetul legionar al Facultății de Teologie. **Pedepsit cu 100 zile de muncă manuală la Biserică.**

b. Profesorul Radu Gyr, **pedepsit cu 3 zile de muncă.**"

"Toți s-au prezentat cu mândrie legionară în fața judecății: *„Dacă am greșit ceva, plătim imediat*".

Am avut o mare mulțumire sufletească când i-am văzut așa."

(PEDEAPSA LEGIONARĂ - Circulara din 23 mai 1935)

PROBLEMA OFENSEI

"Legionari,

Problemele de onoare nu mai interesează pe nimeni în societatea românească.

Poți fi ofensat ca la ușa cortului.

Ofensatorul știe bine că în țara aceasta resortul onoarei nu mai funcționează, și că nu-i așteaptă nici o împotrivire, nici un risc.

Din această cauză **întreaga societate românească trăiește într-o atmosferă de lașitate generală.**

Cred că noi, legionarii, suntem suficient de hotărâți și suficient de mulți pentru a pune punct acestei stări de lucruri și pentru a face ca **de la noi să pornească în toate straturile societății o viață românească bazată pe onoare.**"

(PROBLEMA OFENSEI – Circulara din 25 mai 1935)

"CELE 10 PORUNCI

de care trebuie să se țină legionarul, pentru a nu se rătăci de pe drumul său glorios, în aceste zile de întuneric, de urgie și de satanică ademenire.

Pentru că trebuie să știe toată lumea că noi suntem legionari și rămânem legionari până în veacul veacului.

1. NU CREDE în nici un fel de informații, de vești, de păreri despre Mișcarea Legionară, citite din orice foaie ar fi, chiar dacă pare a fi naționalistă, sau șoptite la ureche de agenți, sau chiar de oameni de treabă.

Legionarul nu crede decât în ordinul și în cuvântul Șefului său.

Dacă acest cuvânt nu vine, înseamnă că nimic nu este schimbat și că legionarul își merge în liniște drumul său înainte.

2. DĂ-ȚI SEAMA BINE pe cine ai în față. Și cântărește-l cum trebuie, și când este un inamic care vrea să te înșele, și când este un prieten prost pe care l-a înșelat mai înainte un inamic.

3. PĂZEȘTE-TE ca de o mare nenorocire de omul străin care te îndeamnă să faci ceva. El are un interes și voiește să-și facă interesul prin tine, sau să te compromită în fața celorlalți legionari.

Legionarul acționează numai din ordin sau din inițiativa sa proprie.

4. DACĂ vrea cineva să te ademenească sau să te cumpere, scuipă-l în ochi. Legionarii nu sunt nici proști, nici de vânzare.

5. FUGI de cei ce voiesc să-ți facă daruri. Nu primi nimic.

6. ÎNDEPĂRTEAZĂ-TE de cei ce te lingușesc și te laudă.

7. Unde sunteți numai 3 legionari, trăiți ca frații între voi: UNIRE, Unire și iar Unire. Sacrifică tot, calcă-te pe tine în picioare, cu toate poftele și cu tot egoismul din tine, pentru această unire.

Ea, UNITATEA, ne va da biruința.

Cine este contra unității, este contra biruinței legionare.

8. NU-ȚI VORBI DE RĂU camarazii. Nu-i pâri. Nu șopti la ureche și nu primi să ți se șoptească.

9. NU TE SPERIA dacă nu primești ordine, vești, răspunsuri la scrisori, sau dacă ți se pare că lupta stagnează. Nu te alarma, nu lua lucrurile în tragic, căci Dumnezeu este deasupra noastră și șefii tăi cunosc drumul cel bun și știu ce vor.

10. ÎN SINGURĂTATEA TA roagă-te lui D-zeu, în numele morților noștri, pentru ca să ne ajute, să suferim toate loviturile, până la capătul suferințelor și până la marea înviere și biruință legionară."

(Circulara din 5 iunie 1935)

OMUL CORECT

"Am creat până acum: omul de credință, omul viteaz, omul de jertfă. Acum ne trebuie: omul corect.

Corect din toate punctele de vedere: în raport cu el, în raport cu lumea din afară (ținută, atitudine, bună credință, respect, etc.), **în raport cu organizația**, în raport cu camarazii, în raport cu șefii săi, **în raport cu țara sa, în raport cu Dumnezeu.**

Există în lume: om șiret, om pezevenghi, om secătură, om șmecher, om canalie.

Ardeți în focul cel mai mistuitor amintirea ace stor oameni.

Un legionar nu poate fi așa. El trebuie să poarte pecetea: om corect.

În așa fel să se poarte legionarii încât să apară o formulă publică: Este corect ca un legionar."

(Circulara din 20 iulie 1935)

COMERȚUL LEGIONAR

"Nu vom cumpăra de la legionari, ci de la Românii care sunt mai vrednici și produc mai bine.

Legionarii să se silească, pentru onoarea numelui de legionar, a produce ce-i mai bun."

"Nu mai este vorba de o afacere, ci de onoarea noastră. De aceea fiecare, cu tot sufletul lui, la treabă!

Vom răsturna o întreagă lume, care ne crede neputincioși, vom răsturna și învinge dând înapoi toată linia jidovească, care a asaltat comerțul creștin, și **vom recuceri pozițiile noastre românești pierdute.**

Învingând și aici, pe această linie, vă puteți imagina ce revoluție va fi, câte valuri de simpatie nu se vor ridica spre noi, câtă panică în liniile jidănești. Prin aceasta ne vom apropia cu încă 100 metri de viitoarea biruință românească legionară.

De aceea, cer tuturora, care vor conlucra pe acest teren, o mare conștiință în cele mai mici amănunte, ca pe orișicare câmp de bătălie.

Comerțul legionar înseamnă o fază nouă în istoria comerțului pângărit de spiritul jidănesc: el se numește: **comerțul creștin, bazat pe iubirea de oameni, nu pe furarea lor, comerțul bazat pe onoare."**

(PRIMA CIRCULARĂ PENTRU COMERȚUL LEGIONAR - Circulara din 29 sept. 1935)

"Nici o muncă nu e rușinoasă. **Cerșitul e rușinos.**

Mai bine la tăiat lemne și cărat apă, decât la cerșit.

Trebuie să alungăm de la noi această mentalitate, această boală.

O datorie de onoare trebuie să ne facă să înțelegem că, fiind valizi, suntem obligați a avea atâta bun simț în noi încât să ne câștigăm prin brațele și capul nostru cel puțin hrana de toate zilele.

Aceasta nu într-o țară pustie și săracă, unde în adevăr ar fi un eroism, ci aici la noi, unde hrana cade de-a gata din copaci și curge de pe câmpuri bogate.

Toți cei care într-o asemenea țară **nu-și pot, sau nu au mândria, de a-și câștiga** un 12 lei pe zi, cel puțin, **sunt niște imbecili, care nu-și justifică cu nimic dreptul la existență."**

(CANTINA LEGIONARĂ – Circulara din 7 oct. 1935)

"Comunismul lucrează din ură în contra celor care au, noi din dragoste pentru cei ce n-au.

Noi suntem și însemnăm o renunțare din dragoste pentru cel sărac și pentru țară.

Comunismul înseamnă anticreștinism, iar dragostea este esența religiei creștine.

(Circulara din 17 oct. 1935)

"Lumea trebuie să știe că aici nu va găsi nici marfă proastă și nici cântar strâmb. Aici totul este sănătos și corect ca sufletul legionarului.

Prin această operă comercială urmărim:

A) **Să reînviem vechiul renume al comerțului românesc și creștin, bazat pe onoare și pe dreptate de oameni, iar nu pe jefuirea lor.**

Renume pângărit și dispărut odată cu bietul comerciant român, în fața navalei iudaice.

B) Să arătăm țării acesteia că s-au născut în sfârșit o mână de tineri pe acest pământ românesc, crescuți în credința legionară, care ne încumetăm să ne măsurăm în vrednicie cu oricine și să repunem pe români în pozițiile lor economice pierdute.

C) **Să sfărâmăm în zece bucăți argumentul că Românii sunt incapabili de a face comerț și că trebuie deci să se resemneze în situația de robie economică la care au ajuns."**

(COOPERATIVA LEGIONARĂ - Circulara din 14 nov. 1935)

CONTROLUL LEGIONAR

"Scopul acestui Control legionar este:

1. De a păzi ca activitatea legionară să se mențină pe **cea mai înaltă linie de corectitudine**, pricepere și moralitate.
2. **De a păzi pe legionarul în funcțiune împotriva calomniatorilor și bănuitorilor**, scutindu-l de neliniștea unor atacuri piezișe și perfide."

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Cuibul "Vestitorii"

O NOUĂ VEDERE DE PE "CENTURA" POLITICII (X)

"Cum trebuie lovită coloana vertebrală a unei națiuni"

Miniștrii noștri se dau de ceasul morții să-i scoată pe țăranii din satele patriarhale și să-i transforme peste noapte în... fermieri. Așa poftesc gânditorii de la Bruxelles, tutelați de Pierre Moscovici, descendentul unui conațional de-al nostru de pe Prut.

Programul de modernizare a satului românesc dovedește nu atât superficialitate, cât și iresponsabilitate.

În articolul "România renunță la o moștenire pe care alții ar da orice s-o poată păstra", Tom Gallagher îi trage de urechi.

De altfel, nu este o chestiune care-i privește doar pe neghiobii care pretind că ne reprezintă interesele și, cum ajung sus, invocă "aquis-ul comunitar".

"Ar trebui tras, cu vigoare, semnalul de alarmă: identitatea unei națiuni și semințele refacerii sale sunt de găsit mai degrabă la țară, decât la oraș", **avertizează Tom Gallagher, un străin care gândește mai românește decât majoritatea parlamentarilor noștri.**

O strategie UE bine gândită ar fi trebuit să încurajeze comunitățile rurale să înființeze mici întreprinderi bazate pe meșteșugurile țărănești ale mobilei și țesutului. De fapt, eșecul SAPARD dovedește cât de greșite sunt ideile Bruxelles-ului în ce privește agricultura României...

În România, o biosferă încă și mai bogată decât cea de la gurile Tigrului și Eufratului, este în pericol de a fi distrusă, lent, de către birocrați internaționali, în complicitate cu politicienii locali, în timp ce majoritatea gardienilor opiniei publice din România acceptă muți ceea ce se petrece.

"Dacă, în 1940, Hitler ar fi insistat ca Franța învinsă să-și desfigureze în acest fel regiunile rurale, indignarea ar fi fost imensă. Atitudinea Germaniei ar fi fost considerată răzbunarea unui dușman care știe cum trebuie lovită coloana vertebrală a unei națiuni.

Pe când România ridică din umeri și acceptă ca prețioasa moștenire rurală să fie sacrificată, de dragul calculelor pe termen scurt ale unor tehnocrați, finanțiști și mărunți politicieni de la Bruxelles, care habar nu au cât de grav trădează ei însăși Europa, cu politicile lor mioape".

(Tom Gallagher)

Nu cred că mai este necesar vreun comentariu...

Vulturul și "Călin-Filă-dă-Poveste"

S-au construit două poduri militare pe Buzău, la Mărăcineni. Erau așa de bune, că de două ori le-a luat apa într-o lună.

Am trecut pe la Cârja, mai jos de Fălciu. Moș Vârlan mi-a povestit o întâmplare cu tâlc pentru timpurile noastre. "Într-o dimineață, în iunie 1941, o vinit nemții la Prut. O adus bușteni, butuși, gatere, cu niște camioane mari. Tătî zîua o zbâmâit joagărele și o bătut berbeșii. Sara, podu era gata ș-o trecut armata cu tancurile peste el. Și la ducere, și la întoarcere. În 1944, rușii l-o distrus cu tunurile."

Cert este că Executivul lui "Călin Filă-dă-Poveste" a făcut 5 (cinci) case pentru victimele inundațiilor, iar Vulturul Becali a ridicat 300 până la jumătatea lui octombrie. Dincolo de cifre nici nu mai trebuie mers.

Loc pentru plângere

Unii încă mai cred că un popor întreg poate fi damnat, că avem restanțe mari, ce trebuie plătite generație după generație. Dacă se poate "cash", dacă nu - să dăm Vatra Dornei, Slănic Moldova, Slănic Prahova, Valea Oltului, Valea Prahovei... Le "privatizăm" și scăpăm de blestem până la următoarea supărare.

În timp ce **oficialii noștri își pun chipauca pentru comemorarea holocaustului**, Asociația Romfest XXI propune realizarea unui Memorial al Suferinței Românești - un loc unde ar putea plânge la ei acasă și politicienii de la București. O idee similară are și Paul Goma. Consiliul Mondial Român îi propune lui Traian Băsescu să instituie o zi pentru cinstirea memoriei celor care au sfârșit în pușcăriile comuniste. Este o obligație morală pentru românii de azi și pentru cei ce vor veni.

Noi știm ce răspunsuri vor primi inițiatorii: nici unul.

Doctrina lui "Traian al II-lea" la ONU

Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite a adoptat la New York rezoluțiile 1624 - privind amenințările la adresa păcii și securității, și 1625 - referitoare la prevenirea conflictelor. Comunitatea internațională pune din nou accentul major pe lupta contra terorismului de grup sau de stat și pe eforturile de rezolvare a conflictelor regionale înghețate, de care vorbea și Traian Băsescu imediat după investire. Discursul președintelui român la ONU a reliefat din nou importanța implicării internaționale în Transnistria, regiune guvernată de un regim terorist.

Conform ultimului recensământ al populației, realizat de Igor Smirnov, 39% din locuitorii Transnistriei s-au declarat moldoveni (adică români), 28% - ucraineni și 25% - ruși. Prin urmare, populația majoritară din această regiune controlată de armata rusă este terorizată de o minoritate puternic înarmată, susținută de Kremlin.

În consecință, președintele României a cerut comunității internaționale să se implice efectiv în rezolvarea conflictului.

Fidel doctrinei sale privind internaționalizarea Mării Negre, Traian Băsescu a acuzat Moscova că tratează Pontul Euxin ca pe "un lac rusesc". Într-un discurs rostit la Universitatea americană Stanford, el a subliniat că refuzul Kremlinului de a internaționaliza problemele din zona Mării Negre ar putea provoca tensiuni similare celor din Balcanii de Vest. El este convins că implicarea Statelor Unite în stabilizarea zonei este necesară și benefică pentru toată lumea.

În 1992 România s-a retras din formatul de negocieri pentru Transnistria, ceea ce a fost "o mare greșeală", după opinia lui Traian Băsescu.

Mihai Răzvan Ungureanu, ministrul nostru de Externe, promite că România se va implica în tratative, fie sub steag propriu, fie sub drapelul Uniunii Europene.

Uniunea Europeană a trimis 50 de observatori care să monitorizeze frontiera dintre Ucraina și Transnistria, unde **OSCE vrea să organizeze alegeri libere și democratice peste 8 luni. Cât de "libere și democratice" vor fi aceste alegeri într-o zonă unde se află o armată de ocupație, cu formațiuni paramilitare ale mafiei ruse, rămâne de văzut. Este însă pentru prima oară când Uniunea Europeană se implică direct în spațiul ex-sovietic.**

Aflat și el la sediul ONU, Vladimir Voronin a primit asigurări că Departamentul de Stat american dorește reîntregirea Republicii Moldova cu Transnistria. Ulterior, Viktor Iușcenko și Vladimir Voronin s-au întâlnit la Kiev pentru a analiza dosarul transnistrean, care trebuia dezbătut la consultările multipartite de la Odesa, în perioada 26-27 septembrie. Vorbe, vorbe, vorbe!

În paralel, Duma de la Moscova a votat o rezoluție prin care susține că legislația din Transnistria este compatibilă cu normele de drept european și internațional. Este primul pas spre recunoașterea de către Rusia a acestei fâșii ca stat, independent de Basarabia.

Pe măsură ce trece timpul, importanța geostrategică a Nistrului pare să crească tot mai mult. Rezolvarea acestor tensiuni este decisivă pentru pacea României și a Uniunii Europene, dar ea este posibilă dacă se ține seama de interesele marilor puteri.

În timpul recentei întâlniri de la ONU, care a durat doar 20 de minute, Bush a discutat cu Putin despre necesitatea ca petrolul și gazele din Rusia să pătrundă tot mai mult în Statele Unite. Doar 2% din hidrocarburile rusești intră pe piața americană, atât de rentabilă pentru Moscova. Putin a promis tot sprijinul pentru companiile "ExxonMobil", "ConoccoPhilips" și "Chevron Texaco" spre a licita pentru zăcămintele din Marea Barents. Concomitent, Statele Unite sprijină intrarea Rusiei în Organizația Mondială a Comerțului.

Pe de altă parte, Serghei Lavrov, șeful diplomației ruse, a declarat că Moscova recunoaște "interesele legitime" ale americanilor în spațiul fostei URSS, dar metodele Washingtonului trebuie să fie "clare și transparente".

Și iarăși între Moscova și Bruxelles

După ce a trecut pe la Bagdad, Mihai Răzvan Ungureanu, șeful diplomației române, a făcut o vizită la Moscova. România are deja consulate la Sankt Petersburg și la Rostov-pe-Don, urmând să deschidă altele în Urali și în Siberia.

Cu acest prilej, Serghei Lavrov a declarat că Rusia este de acord cu participarea României la negocierile pentru Transnistria. România participă la elaborarea unei poziții europene unitare privind conflictul din Transnistria, ne asigură ministrul Ungureanu.

Pe de altă parte, Vladimir Voronin a declarat că între Chișinău și Moscova există un singur diferend: Transnistria.

Kremlinul a trimis la Chișinău mai mulți demnitari care să facă presiuni asupra conducerii politice de-acolo.

Aflat acum alături de Voronin, Iurie Roșca, vicepreședintele Parlamentului de la Chișinău, a ținut un discurs în cadrul ședinței Comitetului de Cooperare Parlamentară Republica Moldova - Uniunea Europeană. El a precizat în fața parlamentarilor europeni că organizarea alegerilor libere în Transnistria este posibilă numai dacă se întrunesc următoarele condiții: **retragerea trupelor de ocupație ale Rusiei** și a armamentului lor, dizolvarea structurilor paramilitare ale regimului terorist condus de Igor Smirnov. *"Este grav că Uniunea Europeană și Statele Unite pun pe aceeași balanță autoritățile constituționale de la Chișinău și regimul criminal de la Tiraspol"*, a mai adăugat Iurie Roșca.

Voronin renunță la gazul rușilor

Într-un interviu acordat BBC, Vladimir Voronin a declarat că renunță la gazul rușilor pentru suveranitatea patriei. El este convins că basarabenii ar fi gata să trăiască în frig, fără gazul din Rusia, dacă vor majora prețul sau dacă rușii îi vor deconecta de tot, dar nu vor renunța la integritatea și suveranitatea Republicii Moldova.

El se așteaptă ca Rusia să răspundă la blocada Chișinăului contra Transnistriei prin retorsiuni economice și chiar printr-un nou conflict armat. Vladimir Voronin și-a reafirmat încrederea în sprijinul acordat de Ucraina, România și de Uniunea Europeană.

De altfel, Bruxellesul a inaugurat deja Misiunea Delegației Europene la Chișinău, care va fi condusă de italianul Cesare De Montis. Până acum, Comisia Europeană era reprezentată în Basarabia de Delegația cu sediul la Kiev. Europenii fac pași de melc, având aceeași sensibilitate față de frisoanele Crivățului.

Îmbrățișarea Marelui "URS"

Un moment politic foarte semnificativ s-a consumat la Londra pe 4 octombrie: summit-ul semestrial Uniunea Europeană - Rusia. Conducătorii europeni l-au primit cu entuziasm pe Vladimir Putin la un dialog consacrat energiei și comerțului dintre cei doi giganți, un dialog care se derulează pe fondul

unei dependențe tot mai mari a Uniunii Europene față de resursele energetice din Federația Rusă. Iar marele "Urs" cunoaște foarte bine această slăbiciune și o va fructifica în scopuri strategice: Rusia vrea relații tot mai strânse cu Uniunea Europeană, ceea ce ar fi o contrapondere politică pentru fricțiunile politice cu Statele Unite.

Cifrele seci creează frisoane pentru cei care încă mai au coșmaruri cu tancuri sovietice: jumătate din necesarul de gaz metan și peste o treime din petrolul consumat de cele 25 de state membre ale Uniunii Europene provin din Federația Rusă! Conform unui raport al Agenției Internaționale pentru Energie, cererea europenilor pentru gaz metan din Siberia va crește cu 50% în următorii 15 ani. Chestiunea a devenit de mare actualitate și la Londra. Resursele Marii Britanii din Marea Nordului se află în curs de epuizare. De aceea, în 2006 Marea Britanie va începe să importe gaze naturale pentru prima dată în 30 de ani. Nu întâmplător, Alan Johnson, secretarul Comerțului și Industriei, a spus în fața oamenilor de afaceri că Rusia devine "o țară-cheie pentru securitatea economică" a Marii Britanii.

Întâlnirea a fost tutelată de Tony Blair, premierul Marii Britanii, Jose Manuel Durao Barroso, președintele Comisiei Europene, și de Benita Ferrero-Waldner, comisar european pe probleme de relații externe. Blair a remarcat creșterea volumului de schimburi dintre Rusia și Uniunea Europeană. "*Dați-mi voie să spun cât de importantă devine colaborarea dintre Europa și Rusia în patru spații comune: economie, securitate, afaceri externe, cultură și educație*", a subliniat premierul britanic.

Părțile se înțeleg perfect în ce privește lupta contra terorismului, o provocare gravă, dar **și un pretext pentru diverse acte politico-militare.** În acest context, Putin a cerut extrădarea oligarhilor fugiți, dar și a cecenului Ahmed Zakaev, fost director al Teatrului din Groznîi. Zakaev a obținut azil politic la Londra. El este acuzat de Kremlin că ar avea activități teroriste, dar Tribunalul de la Londra a solicitat probe pe care nu le-a primit.

Printre dezacordurile majore rămâne sprijinul acordat de Moscova față de programul nuclear al Teheranului, un detaliu care se pierde ușor printre atâtea interese majore, dovadă fiind decizia recentă a Agenției Internaționale pentru Energie Atomică de la Viena, să se mai amâne dosarul Iranului până va sesiza Consiliul de Securitate.

În acest context geo-economic, Vladimir Putin, fost general KGB, apoi comandant al FSB, a putut pătrunde în buncărul amenajat în subteranele Londrei pentru conducătorii britanici în situații de criză. Cu același zâmbet subțire, Putin a intrat în sala "Cobra" pentru a discuta cu Tony Blair despre necesitatea cooperării bilaterale în luptă cu fantomele teroriștilor. ("Cobra" este acronimul de la "Cabinet Office Briefing Room A".) De data aceasta, erau convorbiri Rusia - Marea Britanie. În sediul din Downing Street 10, Putin i-a medaliat pe membrii echipajului din Marina Regală, care i-au salvat în august pe marinarii ruși din submarinul prins în cablurile de comunicații ale armatei ruse din apele Pacificului.

Bush vorbește cu Dumnezeu!

Când comicul involuntar invadează marea politică, nu se mai poate face nimic. Trebuie doar să râzi. **Cică Dumnezeu i-ar fi spus lui Bush să invadeze Irakul și Afganistanul, relevă AFP**, care invocă un nou documentar de la BBC. Nu degeaba prestigiosul trust de presă BBC a fost avertizat de Tony Blair că manifestă atitudini ... antiamericane. "*Dai în mine? Dai în fabrici și uzine!*"

Potrivit documentarului, șeful de la Casa Albă a făcut aceste afirmații în cursul unei întâlniri cu președintele palestinian Mahmud Abbas și ministrul său de Externe de atunci, Nabil Shaath, în iunie 2003.

"Președintele Bush ne-a zis tuturor: *Dumnezeu mi-a dat o misiune. Mi-a spus: 'George, du-te și bate-i pe teroriștii din Afganistan'. Și așa am făcut. Iar apoi Dumnezeu mi-a spus: 'George, du-te și pune capăt tiraniei din Irak'. Și așa am și făcut*", a relatat Nabil Shaath.

Tot Dumnezeu l-a îndemnat pe Bush să susțină crearea unui stat palestinian. "*Și acum iarăși aud cuvintele lui Dumnezeu venind la mine, 'Du-te și fă-le palestinienilor un stat, dă-le israelienilor securitatea lor și fă pace în Orientul Mijlociu'. Și așa voi face, martor mi-e Domnul*", ar mai fi spus președintele SUA, citat de Nabil Shaath.

În ce-l privește, Mahmud Abbas, prezent la rândul său la acea întâlnire de la Sharm El-Sheikh, și-a amintit că George W.Bush a subliniat că are o "*datorie morală și religioasă*" **și s-a angajat să le creeze palestinienilor un stat independent.**

Documentarul BBC intitulat "Elusive peace: Israel and the Arabs" are în centru încercările de a aduce pacea în Orientul Mijlociu, începând de la negocierile susținute de fostul președinte american Bill Clinton în 1999-2000 și până la retragerea israeliană din Fâșia Gaza din această vară. Filmul surprinde întâmplări din spatele ușilor închise, în contextul eșecului tratativelor de pace și al evoluției intifadei - războiul pietrelor.

Să-i fi șoptit Dumnezeu ceva și despre Marea Neagră?

Cine ți-a mai da inel...

Pe 13 octombrie s-au împlinit 125 de ani de relații diplomatice româno-americane. Ambasada Statelor Unite de la București a găzduit un simpozion.

După un an de lipsă, avem, în sfârșit, **un nou ambasador american la București**: este domnul **Nicholas Taubman**.

După 1930, Arthur Taubman, **tatăl lui Nicholas, a pus bazele unei afaceri cu piese de schimb** și reparații auto, pentru înființarea căreia a fost nevoit să vândă atât inelul de logodnă al soției sale, cât și **propriul inel de *membru al Lojei Masonice*.** Spune la Mediafax! *Deși avea doar șase clase, el a creat o companie care nu a ieșit în nici un an în pierdere* (n. n.: ghiciți *cum și de ce*!) și a făcut ca familia Taubman să devină una dintre cele mai bogate din statul Virginia.

Cooptat ca asociat al tatălui său, în 1956, la doar 26 de ani, Nicholas Taubman a ocupat mai multe posturi în cadrul firmei Advanced Auto Parts, al cărei președinte a devenit în 1969, când i-a succedat tatălui lui. Între anii 1985 și 1997, a fost director executiv al companiei, transformând firma într-o rețea națională de furnizare de piese de schimb, a doua ca mărime din Statele Unite. **Nicholas Taubman figurează printre sponsorii importanți ai campaniei electorale pentru George Bush.**

Sovromuri

De 15 ani, mulți au tot jubilat de câte ori mai luam un împrumut de la Fondul Monetar Internațional, de la Banca Mondială, de câte ori înstrăinam unele ramuri economice întregi: mai primeam niște bani, mai luam o gură de oxigen, mai aveam cu ce plăti - jalnic - Învățământul și Sănătatea, mai apăreau niște locuri de muncă. Procesul a fost împins însă până la ridicol. **Mare parte din economia noastră este tratată din nou ca pe timpul sovromurilor staliniste** sau ca în celebrul cuplet al lui Constantin Tănase, când s-a dus și el ca omu să-și repare "țava". **Cea mai edificatoare este zona petrolului și a gazelor.** Străinii, dublați de conaționali de-ai noștri inconștienți și/sau veroși, au scumpit produsele petroliere peste nivelul prețurilor din țările care nu au resurse naturale. Taxa de redevență pentru țițeiul extras de OMV din România este ridicolă comparativ cu alte țări producătoare. Care să fie motivul pentru care Adrian Năstase a acceptat un contract "confidențial" cu OMV? Să nu mai fie resursele naturale o chestiune de interes public? Care să fi fost comisionul?

Situația rezervelor de aur este identică.

Iar exemplele abundă...

Viorel Patrichi

***

Hronic Legionar - Octombrie

1927 – înființarea primului cuib legionar din București, sub conducerea lui Andrei Ionescu (17 oct.)

1932- apariția revistei bilunare "*Axa*"; grupul de tineri intelectuali al revistei se încadrează în Mișcarea Legionară (20 oct.)

1935 – *interzicerea muncii legionare în interesul Bisericii*, de către Sf. Sinod condus de patriarhul Miron Cristea (4 oct.)

- apariția revistei "*Glasul strămoșesc*" (la Cluj) sub conducerea șefului Ardealului Legionar, av. și dr. Ion Banea (19 oct.)

1936 – apare **cartea Căpitanului, "*Pentru legionari*"** (Ed. Vestemean, Sibiu) (1 oct.)

- sfințirea troiței ridicate de muncitorii legionari la Azuga, pe muntele Sorica, în memoria eroilor căzuți în primul război mondial (25 oct.)

- Căpitanul înființează ***Corpul Muncitorilor Legionari*** sub conducerea ing. Gh. Clime, comandant al Bunei Vestiri (25 oct.)

1937 – Căpitanul inaugurează Consumul Legionar Obor (3 oct.)

- Căpitanul formulează cele 10 porunci ale comerțului legionar (7 oct.)

- moare gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul, șeful Partidului "Totul Pentru Țară" (9 oct.)

- ing. Gh. Clime, comandant al Bunei Vestiri, devine șeful Partidului "*Totul Pentru Țară*" (12 oct.)

- Căpitanul inaugurează restaurantul-pensiune legionar de la Predeal (24 oct.)

***

1940 - reînhumarea, la Predeal, a elitei legionare masacrate de autorități în lagărele de la Miercurea Ciuc și Vaslui în noaptea de 21/22 sept. 1939 (27 oct.)

***

1949 – împușcarea grupului Dabija (luptători în munți împotriva comuniștilor) (28 oct.)

1953 – condamnarea la moarte și împușcarea legionarilor parașutați din ordinul lui H. Sima în țara ocupată de sovietici

NU-I PUTEM UITA PE FRAȚII BASARABENI
- In memoriam Doina şi Ion Aldea-Teodorovici -

Anul acesta, pe 30 octombrie, se vor împlini 13 ani de la tragica dispariție a artiştilor basarabeni Doina şi Ion Aldea-Teodorovici.

Datoria noastă de români adevărați este de a le cinsti veşnic memoria celor doi artişti naționalişti creştini, şi sper ca nimeni să nu poată rămâne rece la drama deznaționalizări atât a Basarabiei cât şi a României.

Prin activitatea lor artistică şi în acelaşi timp naționalistă, cei doi soți s-au dovedit a fi adevărați arhitecți ai "podurilor de flori" de peste Prut. **Muzica lor ne-a încântat nu numai urechea, ci şi sufletul, redeşteptând sentimente uitate, pur româneşti.** Ce păcat însă că doar pentru puțin timp!

Odată cu destrămarea URSS-ului şi cu aparenta libertate a basarabenilor, **soții Aldea Teodorovici nu au ezitat să exprime în cântecele lor drama Basarabiei rupte de țara-mamă şi supuse rusificării.**

Cântece precum „***Maluri de Prut***", „***Eminescu***", „***Trei culori***", „***Reaprinde candela***", au rămas întipărite în mintea şi inima ascultătorilor de atunci, mai tineri sau mai bătrâni, atât prin mesajul lor, cât şi prin impecabila calitate artistică.

Astfel au atras antipatia cercurilor politice de la Chişinău, Moscova şi chiar de la Bucureşti.

Ion Aldea-Teodorovici

Ion Teodorovici, fiul lui Cristofor *Teodorovici* (preot persecutat de regimul sovietic) şi al Mariei *Aldea* (medic), s-a născut pe data de 25 martie 1954 (Buna Vestire) în oraşul Leova.

Tatăl său a fost nevoit să renunțe la biserică şi să lucreze ca profesor de muzică al şcolii moldoveneşti din localitate (fiind şi solist în capela corală „Doina"). Astfel tânărul Ion a intrat în contact cu muzica sacră, ce îl va inspira în creațiile sale viitoare. În acest mediu şi-a însuşit atât dragostea față de muzică, cât şi față de popor.

La vârsta de 5 ani a început să studieze vioara şi pianul, iar la vârsta de 10 ani, rămas fără tată, şi-a continuat studiile la Chişinău, la Şcoala de Muzică „Eugeniu Coca" (actualul liceu de muzică „Ciprian Porumbescu"), unde a studiat clarinetul, apoi la Şcoala de Muzică din Tiraspol, unde a studiat saxofonul.

Urma să fie înrolat în armata URSS, dar a fost salvat de un colonel ucrainean pasionat de jazz.

Între anii 1975-1981 este membru (instrumentist, solist şi compozitor) al formației de muzică uşoară „Contemporanul".

Din 1981 urmează cursurile **Conservatorului** din Chişinău. Tot în 1981 se căsătoreşte cu **Doina** *Marin*, **cea care îi va deveni parteneră şi în duetul muzical**, duet lansat la o seară de creație de către poetul basarabean *Grigore Vieru*.

Fiind respinşi la Radiodifuziune, cei doi încep să cânte cutreierând satele Moldovei.

Minunatul compozitor a scris muzică simfonică, de cameră, cântece pentru copii, pentru filme, pentru spectacole dramatice, muzică sacră, în orice gen simțindu-se harul unui "pictor cu urechea" şi, totodată, reflectându-se starea sufletească.

"Ați ascultat vreodată cum plâng viorile din piesele orchestrale ale lui Ion? Dacă n-ar fi fost răpit dintre noi la vârsta de numai 38 de ani, Ion ar fi atins cu mâna Steaua Polară şi ne-ar fi propus o muzică pe care numai el era în stare s-o facă..." (poetul Grigore Vieru)

Doina Marin
(Doina Aldea-Teodorovici)

Soția sa, Doina Marin, s-a născut în anul 1958 la Chişinău şi a fost **profesoară la Universitatea Pedagogică** „Ion Creangă" din Chişinău.

Din 1981 prin vocea sa îl completează pe Ion în cântecele sale.

Cei doi au cântat în majoritatea localităților din Moldova.

În 1991 au cântat la Marea Adunare Națională, apoi au plecat, imediat, la Festivalul de la Mamaia, unde Doina avea să spună: *"Vin aici direct din Piața Marii Adunări Naționale din Chişinău, să vă aduc salutul libertății noastre"*.

"Accident" sau... crimă politică?!

Viața lor a fost curmată tragic: în noaptea de 29 / 30 oct. 1992, la km 49 al traseului Chişinău - Bucureşti, pe teritoriu românesc, automobilul în care cei doi călătoreau, condus de Vasile Cudalba, „a fost implicat într-un accident în urma căruia au decedat cei doi soți" (versiunea oficială).

Ancheta aşa-zisului accident a fost extrem de repede închisă atât în România, cât şi în Republica Moldova. Investigațiile au fost formale şi nu s-a început nici o urmărire penală.

Ceea ce **intrigă** cel mai mult este faptul că şoferul şi pasagerul din dreapta lui nu au avut de suferit şi au dispărut discret după eveniment.

În 12 ani la Chişinău s–au produs multe evenimente: s–au schimbat guverne, şi–au pierdut fotoliile miniştri, procurori... doar cazul Doina şi Ion Aldea–Teodorovici a rămas la faza de atunci.

Scriitorul Grigore Vieru, unul dintre cei mai buni prieteni ai familiei Aldea–Teodorovici, declară:

"În toți aceşti 12 ani, nu s–a făcut nimic pentru a elucida cauzele accidentului, nici la noi, nici în România.

Personal, n–am fost solicitat pentru nici o anchetă şi acest lucru mă miră. Îmi este foarte greu să spun dacă a fost ***crimă sau accident****.*

In ultima vreme, Doina şi Ion îmi povesteau că nopțile erau amenințați prin telefon cu moartea. ***Mi–au arătat şi nişte scrisori cu un conținut amenințător.*** *Sunt lucruri care mă fac să cred că accidentul a fost unul gândit din timp, dar nu pot afirma. Mai ştiu că cel care era lângă şofer în noaptea de pomină a dispărut.*

Ion Ungureanu, ministrul Culturii de atunci al Republicii Moldova, declară:

"N–am demarat nici o anchetă. Ne–am limitat la versiunea oficială a părții române — că moartea a survenit în urma unui accident rutier.

Era perioada de ascensiune a renaşterii naționale; nici nu bănuiam că puteau fi puse la cale atacuri atât de tragice. Abia mai târziu am înțeles că lucrurile nu stau chiar aşa după cum ne sunt prezentate.

Mai târziu mi–a părut ciudat şi faptul că şoferul a rămas în viață. Nu mă pot însă pronunța vizavi de faptul dacă a fost ***crimă sau accident****. Pot să vă spun că sculptorul Mihai Prepeliță a declarat odată că* ***are dovezi sigure că a existat o comandă de lichidare a Doinei şi a lui Ion****."*

Eugenia Marin, mama Doinei:

"Ancheta desfăşurată de autoritățile de la Bucureşti a fost una superficială. Judecătorul care examina dosarul ne–a întrebat ce vrem noi de la cel vinovat. I–am răspuns că vrem să fie pedepsit după cum prevede legea.

Ne–a răspuns că va face aşa cum crede el de cuviință.

La proces n–a fost prezent nici un reprezentant al presei.

Chiar dacă ar fi reluată ancheta, nu cred că vor fi rezultate. Când am declarat, într–un cerc restrâns, că voi depune o cerere pentru ca dosarul să fie reactivat, seara am şi fost telefonată de o persoană necunoscută, şi amenințată: "Să nu uiți că ai copil!" mi–a spus vocea, şi eu, cum am rămas numai cu Cristi, am renunțat...

Din România am primit o casetă de la un avocat care spunea că este gata să preia dosarul gratis. Caseta a dispărut."

Monumentul de la ***Chişinău*** *al nemuritorului cuplu*

Remember

Despre minunatul duet, marele poet basarabean Grigore Vieru spunea:

"Cu trei mari daruri i-a înzestrat Dumnezeu: Cu cel al ***irepetabilei sensibilității melodice****, cu cel al* ***modestiei*** *şi cu cel al unui* ***caracter eroic****. Eminescu spunea că inteligențe putem întâlni adesea, dar caractere - arar.*

Asemeni daruri nedându-se oricui, ***lumea i-a primit de la bun început pe cei doi mari artişti ca pe cei mai dragi fii ai ei.***

Trei mari fapte au săvârşit Ion şi Doina: ***au dezvoltat cântecul nostru,*** *silit îndelung de străinisme şi falsuri, redându-i demnitatea națională; au recreat la noi genul cântecului patriotic (nu cred că vom greşi aşezând arta lor alături de frumusețea şi strălucirea muzicii lui Ciprian Porumbescu) şi au reafirmat alături de alte viteşeşti inimi basarabene - fie artistice, fie ştiințifice, fie politice -* ***conştiința de neam****.*

Viața lor, nemilos de scurtă, nu poate fi deplânsă, nici invidiată, pentru că prin jertfa, prin arderea ei de tot, ea s-a ridicat deasupra a toate, atrăgând infinitul".

Alecu Deleanu, student, 19 ani

 (continuare din pag. 4)

"orașul-lumină" și nu vreau să relatez, din lipsă de spațiu, într-un stil telegrafic: ar fi păcat.

Acum voi vorbi despre celebrele castele amplasate pe liniștita Vale a Loarei, săpată de cel mai lung râu al Franței, de 980 km.

VALEA LOAREI

Pe Valea Loarei aristocrația franceză a construit grandioase locuințe. Itinerarul începe de la micul oraș **GIEN**, dar timpul, ca de obicei, nu mi-a permis să le vizitez pe toate, în număr de **peste 40**, ci pe cele mai reprezentative.

CHAMBORD este **cel mai mare castel de pe Loara**, construit pentru regele **Francisc I**: un palat al plăcerilor, simbol al **Renașterii** italiene în Franța. Trăsătura specifică este scara dublă spiralată din centrul castelului.

Castelul CHENONCEAUX este **cel mai elegant** dintre toate bijuteriile Văii Loarei, renumit pentru arcurile care îl susțin deasupra apei, cu un interior demn de arhitectura sa.

Noaptea se organizează spectacole de sunet și lumină care prezintă povestea Dianei, favorita lui **Henric al II-lea**, și a reginei geloase, **Ecaterina de Medici** (din acest motiv edificiul este cunoscut și sub numele de *"Castelul doamnelor"*).

În cel de-al II-lea război mondial, castelul a fost împărțit în două printr-o linie trasată în holul principal de la parter, jumătate aflându-se în zona liberă, iar cealaltă pe teritoriul ocupat de nemți.

Castelul AMBIOS, spre deosebire de celelalte două amintite, nu se află în câmpie, ci în orășelul cu același nume.

Se spune că regele Carol al VIII-lea ar fi murit aici în urma unei comoții cerebrale, suferite din cauza trecerii peste pragul unei uși scunde.

La aprox. 500 metri de castel se află ***Clas Luce***, unde **Leonardo da Vinci**, invitat de patronul și admiratorul său, Francisc I, să se alăture Curții Regale, și-a petrecut ultimii ani din viață. Astăzi casa este un muzeu care expune prototipurile invențiilor, realizate după desenele sale. În capela ce poartă numele de ***Saint Hubert*** este înmormântat Leonardo da Vinci.

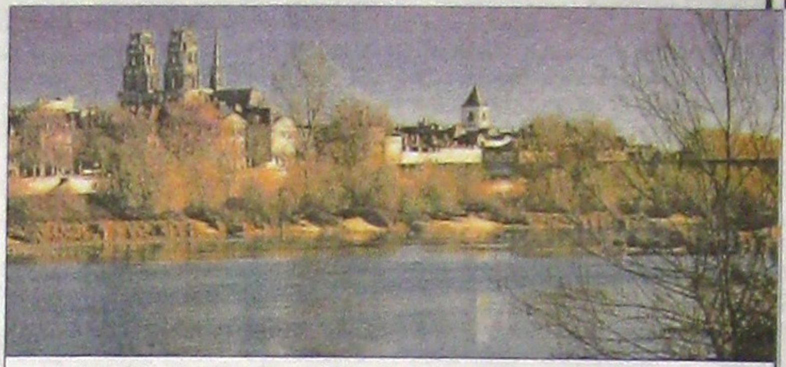
Cel de-al IV-lea castel vizitat, și ultimul, a fost ***SULLY SUR LOIRE***, un exemplar rar de castel, cu o arhitectură contrastantă, rezultat al combinației dintre fortăreața medievală și palatul renascentist destinat plăcerilor.

Dar sufletul Văii Loarei este amintirea vie a **Ioanei D'Arc** care a opus rezistență cu succes armatei engleze. Inspirată de voci divine, tânăra fată de țărani a condus trupele franceze, ridicând asediul din Orleans.

Fermă pe Valea Loarei

*Valea Loarei: **Orleans**, orașul Ioanei d'Arc*

COASTA DE AZUR

Un ultim itinerar, în **sudul Franței**, cel mai scump, desigur: Coasta de Azur, reprezintă imaginea "clasică" a unei adevărate vacanțe de vară, datorită bogăției moștenirii artistice neatinse.

SAINT TROPEZ are în spatele său **masivul Maures**; este mic ca întindere,

dar ticsit vara de excursioniști. Are două plaje la **Marea Mediterană**, cu nisipul acoperit cu traverse din lemn (probabil ca să nu te murdărești pe tălpi); eu însă prefer plaja de la Mamaia!

În nici un loc din lume nu am văzut atâtea iahturi (cred că minim 2000), ancorate la numai câteva degete unul de altul.

CANNES datorită climei blânde, este solicitat mai ales în timpul iernii, de către oamenii bogați din întreaga lume (nu numai de americani, germani, japonezi, ci și de ruși, care prezenți în număr din ce în ce mai mare). Aici venea destul de des și Pablo Picasso care a pictat aici, cu ocazia aniversării a 70 de ani de viață, "Război și Pace" (o lucrare controversată, concepută în timpul războiului din Coreea). Pe un perete este reprezentat războiul, cu toate ororile lui, iar pe celălalt pacea, cu toate bucuriile ei.

MONTE CARLO – Cazinoul

NISA este **capitala Coastei de Azur**, veche, inaugurată acum circa 300 de ani.

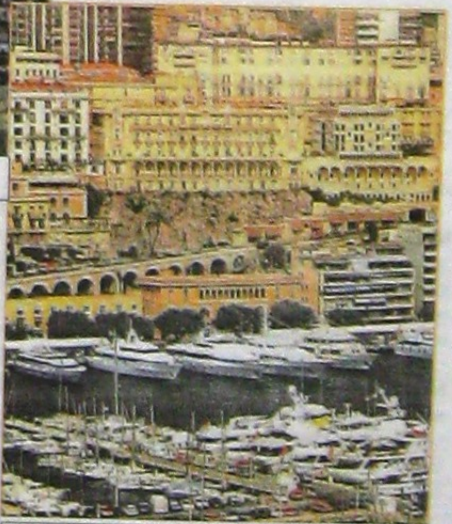
Are o combinație de elemente medievale cu elemente luxoase aparținând secolului al XX-lea.

MONTE CARLO este "capitala" jocului de rulete în Europa și locul de petrecere a iernii de către cei înstăriți.

Unul dintre cele mai faimoase hoteluri se numește "Negresco": proprietarul, care se numea Negrescu, era român din Craiova (a murit în 1924, la puțin timp de la inaugurarea splendidului hotel; aici au poposit regi, oameni de artă, mari personalități de tot felul.

MONACO este un adevărat "Miami al Mediteranei", cu câțiva "zgârie-nori" și o plajă "liliput". Are un muzeu interesant, numit semnificativ: "Oceanografic".

Cel mai mult mi-a plăcut însă un orășel cu un nume mai puțin sonor: **MENTON**, izolat, dar frumos și bine protejat, care până în 1914 a fost adăpostul unei mari colonii britanice.

MONACO

STUDENȚIMEA DE "IERI": TREI PREȘEDINȚI LEGIONARI AI STUDENȚIMII

CUVÂNT ÎNAINTE

Stimată camaradă Nicoleta Codrin, răsfoind prin arhiva bibliotecii din tinerețe, **am dat peste fotografia stradală a doi dintre-președinții *Societății Studențești de Medicină* din București: PAUL CRAJA și VALER NEAGOE, alături de președintele *Centrului Studențesc București* din 1937-1940, VIOREL TRIFA**, de al căror nume se leagă unele realizări care dăinuiesc și azi. Consider că ar merita să fie consemnate în *Cuvântul Legionar*, pentru **a fi cunoscute de generația tânără de azi.** Încerc să-i evoc așa cum mi-i amintesc după atâtea decenii...

Vă mulțumesc și vă salut cu tradiționalul nostru ***Trăiască Legiunea și Căpitanul!***

Simeria, 20 sept. 2005

Dr. Neagoe Valer

Medic Paul Craja - președinte al Societății Studenților în Medicină în 1936 - 1937

Un caracter puternic, bun creștin, studios, întreprinzător, legionar convins, dotat cu deosebite calități, asasinat din ordinul lui Carol al II-lea, la vârsta de doar 28 de ani.

Născut din părinți macedoneni care au venit în România după primul război mondial, s-au așezat în București unde au avut casă și prăvălie (în str. Brezoianu).

Paul, cel mai mare dintre trei frați, rămași orfani de mamă în fragedă copilărie, s-a născut în 1911.

A urmat Facultatea de Medicină dându-și, pe lângă examenele obligatorii tuturor studenților, și concursul de internat și externat care asigurau o practică spitalicească de 2 și 4 ani, la care concurau cam 10% dintre studenții mediciniști.

În anul 1936 studentul Paul Craja este ales președinte al *Societății Studenților în Medicină* din București, cea mai veche și prestigioasă societate studențească din țară, înființată de internul Dumitru Manolescu, ajuns profesor de oftalmologie.

La conducerea societății s-au perindat anual cei mai valoroși studenți, deveniți ulterior profesori universitari sau medici prestigioși.

În anul 1924 internul Ion Simionescu începe construirea unui magnific **cămin de 6 etaje în str. Schitu Măgureanu nr. 12**, cu 80 de camere pentru găzduirea a 160 de studenți. Avea două săli mari de bibliotecă, camere pentru cabinete medicale și cantină.

În 1936 Căminul, având foarte multe datorii de la construcție și întreținere, risca să fie licitat și transformat în hotel.

Energicul și inteligentul **Paul Craja** și-a luat casierul din comitet, internul Valer Neagoe și, cu acte doveditoare, s-a dus la Ministrul de Finanțe; cu multă abilitate **a convins pe ministrul liberal Mircea Cancicov de importanța căminului pentru studenți.** Cancicov, om cult și generos, a oferit studenților legionari 3 milioane lei cu care **s-a salvat căminul. A fost un succes extraordinar repurtat față de un adversar politic.** Președintele Craja s-a umplut de glorie pentru acest succes neașteptat și a atras la Mișcarea Legionară mulți studenți și pe toți membrii comitetului pe care îl conducea.

În 1936 expira termenul de 10 ani în care trebuia să fie construit un **cămin de odihnă pe malul mării, la Mangalia**, pe terenul de 1500 mp oferit de primăria Mangalia în 1926.

Cum în casă nu erau decât 80.000 lei pentru construcția căminului de la Mangalia, **Paul Craja a mobilizat 20 de studenți legionari, voluntari, cu care a început săpăturile la Mangalia** după planurile arhitectului Ștefan Petrineli și sub supravegherea șefului de șantier Caroli, oferit gratuit de profesorul Ivanovici de la Politehnică.

Materialele necesare au fost oferite în mare parte de diverse instituții constructoare. Banii necesari meșterilor și unor materiale s-au obținut prin colectă de la diverse instituții, medici și profesori. Până toamna s-au strâns 900.000 lei.

Prin îndrăzneala și abilitatea lui Paul Craja am ajuns cu el la prefectul poliției capitalei, general Gavrilă Marinescu, un adversar și persecutor al legionarilor, pe care însă l-a convins să dea 260.000 lei.

Mergeam în fiecare sâmbătă cu banii pentru plăți. **Până toamna s-a zidit parterul și etajul 1.**

Construcția a continuat în anul următor, 1937, de către internul Valer Neagoe, ales președinte după Paul Craja.

La congresul studenților de la Târgu Mureș, din 1936, Paul Craja a rostit o cuvântare amenințătoare la adresa guvernului de atunci - dacă acesta avea să mai îndrăznească să dizolve Mișcarea Legionară. Ca urmare a fost condamnat la un an și jumătate închisoare cu suspendare.

În aprilie 1938 dictatura lui Carol al II-lea l-a internat în lagărul de la Miercurea Ciuc, de unde a fost **condamnat la 7 ani închisoare împreună cu elita legionară.**

În noaptea de 21/22 septembrie 1939 a fost împușcat în închisoarea Râmnicu Sărat. Osemintele i-au fost transferate la București în cavoul unchiului Teodor Craja, în apropierea mormântului lui Eminescu.

Medic Valer Neagoe - președinte al Societății Studenților în Medicină (în 1937 – 1940)

După anul glorios de președinte al Societății Studenților în Medicină al lui Paul Craja, din 1936, în anul următor a fost ales subsemnatul, Valer Neagoe.

Dr. VALER NEAGOE (în centru)
(în stânga imaginii, **Paul Craja**, iar în dreapta, **Viorel Trifa**)

Lucrul cel mai important pentru Societate a rămas **continuarea lucrărilor Sanatoriului de la Mangalia.** Cum casa de bani era goală, împreună cu vicepreședintele Nae Ionescu și casierul Matica Gavril am inițiat colectarea de fonduri de la instituții, profesori și medici.

Până toamna **s-au construit încă două etaje** și s-a pus clădirea sub acoperiș, sistându-se apoi lucrările pentru iarnă.

În februarie 1938 **dictatura regală a lui Carol al II-lea a închis căminele studențești, studenții au fost aruncați în stradă iar o parte dintre președinți au fost internați în lagăre**: la Miercurea Ciuc, Dragomirna și Vaslui.

Între aceștia au fost reținuți și Paul Craja și Valer Neagoe.

Detenția subsemnatului a durat din noaptea de 17/18 apr. 1938 (sâmbăta Floriilor)-până la 5 febr. 1939, împreună cu alte sute de legionari din toată țara. În febr. 1939 a murit tatăl meu, prilej cu care am fost învoit la înmormântare - între doi jandarmi cu baioneta la armă.

Eliberarea mea s-a făcut la intervenția gen. Papp, rezident regal de Alba Iulia. Această eliberare a însemnat salvarea vieții mele deoarece în luna septembrie din acel an, cu ocazia asasinării primului ministru Armand Călinescu, camarazii de grup din lagărul de la Vaslui au fost împușcați. Peste 300 de legionari și-au pierdut viața la ordinul regelui Carol al II-lea.

După acest tragic episod mi-am continuat viața de spital.

În 1940 am fost numit de conducerea legionară președinte al Centrului Studențesc București, iar Viorel Trifa, președinte al societăților studențești din întreaga țară.

Cu ajutorul ministrului Educației, prof. Traian Brăileanu, și al lui Viorel Trifa, **am obținut de la Mihai I pavilioanele Grozăvești pentru cămine studențești - care dăinuiesc și astăzi ca realizare a legionarilor.**

Am fost apoi mobilizat două ierni pe frontul din Rusia, chirurg la ambulanța divizionară (1941-1943), iar în 1944 pe frontul de Vest, la eliberarea Ardealului de Nord.

În 1944 am fost numit asistent universitar de chirurgie la Spitalul Filantropia din București; în 1945 comuniștii m-au epurat din postul de medic secundar, iar în 1949 din cel de asistent.

Mai târziu am obținut post de doctor chirurg la Spitalul C.F.R. Simeria, unde am introdus marea chirurgie - motiv pentru care ceferiștii nu au fost de acord să plec într-un oraș mai mare.

M-am căsătorit cu d-ra ***Elena Steluța*** Stoica, fiică de preot, cu care am avut un singur copil, ***Marius***. Acesta s-a dezvoltat armonios, a fost mereu fruntaș în școală și la **Facultatea de Medicină din Cluj. N-a acceptat colaborarea cu comuniștii**, n-a primit misiuni din partea lor și datorită faptului că era fiu de legionar a fost **asasinat** în 1985, când era în anul 5 la Facultatea de Medicină din Cluj.

Teolog Viorel Trifa - președintele Centrului Studențesc București în 1937 – 1940 și președintele UNSCR în 1940 - 1941

S-a născut la Câmpeni, jud. Alba, în 1914.

L-am avut coleg de clasă la Liceul "Gheorghe Lazăr" din Sibiu în perioada anilor 1928-1931. Stătea de obicei în banca întâia a rândului de mijloc. Nu se străduia să ia note mari la studii, dar era cel mai bun din clasă la limba și literatura română. Era acela care cumpăra primul noile apariții literare pe care le rezuma și le prezenta ca lucrări la Societatea de lectură a liceului.

După obținerea bacalaureatului în 1931, s-a înscris la **Facultatea de Teologie din *Chișinău*** pe care a absolvit-o în 1935. Acolo a fost ales **președinte al *Centrului Studențesc***, distingându-se prin marele talent oratoric.

În 1935-1936 s-a înscris la **Facultatea de Filosofie București**, fiind apoi **președinte al studenților de la Filosofie.**

În 1937 a fost ales președinte al *Centrului Studențesc București*, distingându-se prin marea lui cultură și talentul oratoric.

A imprimat societăților studențești de atunci crezul și doctrina legionară (**studențimea adoptase în mare parte crezul legionar**).

La începutul anului 1938, odată cu dictatura lui Carol al II-lea, cu închiderea căminelor studențești și cu arestarea mai multor președinți legionari, Viorel Trifa s-a refugiat în Germania, de unde a revenit în țară în sept. 1940, după alungarea lui Carol al II-lea.

A devenit președinte al *Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români (UNSCR)*.

Trifa m-a propus şi numit Preşedinte al Centrului Studenţesc Bucureşti. Împreună am început **reorganizarea societăţilor studenţeşti desfiinţate de regele Carol al II-lea şi redeschiderea căminelor**. Trifa a călătorit în ţară şi a reînfiinţat **celelalte Centre Studenţeşti: Cluj, Iaşi, Timişoara** (**Cernăuţi**-ul fusese cedat URSS-ului, odată cu Basarabia).

După cutremurul devastator din 10 nov. 1940 prin intervenţia lui Trifa şi cu ajutorul ministrului Educaţiei, Traian Brăileanu, s-au obţinut de la Palatul Regal pavilioanele de la Grozăveşti în care **au fost cazaţi studenţii rămaşi fără cămin în urma cutremurului.** Aceste cămine sunt şi în prezent, ca o realizare a legionarilor.

După evenimentele din 21-23 ian. 1941 Trifa s-a refugiat din nou în Germania scăpând astfel de condamnările lui Antonescu, apoi a trecut în Italia şi de acolo în Statele Unite, unde a fost ales arhiepiscop ortodox. atrăgând mai multe parohii româneşti.

După ani de zile, urmărit de evreimea internaţională, ca naţionalist creştin român, a părăsit America, refugiindu-se în Portugalia, unde a decedat. Se bănuieşte că ar fi fost asasinat.

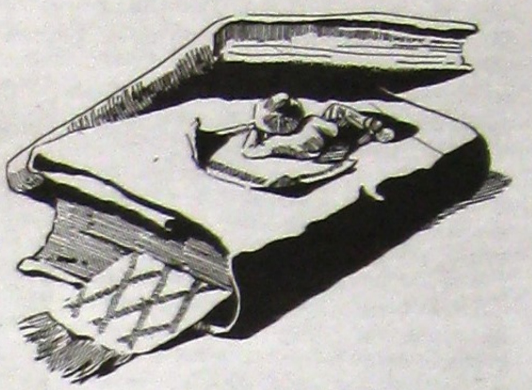
Valer Neagoe, membru al Senatului Legionar

***

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII SEPTEMBRIE: *"Care au fost deputaţii Partidului "Totul Pentru Ţară" în alegerile din 1937?"*
a fost dat de Nicolae Arghir din Drăgăşani, 30 de ani, care a câştigat premiul "*Amintiri*" – Virgil Ionescu.

Deputaţii Partidului "*Totul Pentru Ţară*":

ing. şi av. **Gheorghe Clime** (comandant al Bunei Vestiri, şeful Partidului "*Totul Pentru Ţară*") – deputat de *Covurlui* şi de *Făgăraş*;
prof. **Vasile Cristescu** (comandant legionar, vicepreşedinte al Partidului *"Totul Pentru Ţară"*) – deputat de *Vlaşca* şi de *Someş*;
preot **Ion Dumitrescu-Borşa** (comandant al Bunei Vestiri, secretarul Partidului *"Totul Pentru Ţară"*) – deputat de *Olt*, de *Storojineţ*
dr. av. **Alecu Cantacuzino** (comandant al Bunei Vestiri, şeful Corpului *"Moţa – Marin"*) – deputat de *Arad*, de *Argeş*, de *Târnava Mare* şi de *Baia*;
av. şi dr. **Ion Banea** (comandant legionar, şeful Ardealului Legionar) – deputat de *Sibiu* şi de *Cluj*;
av. **Ilie Gârneaţă** (comandant al Bunei Vestiri) – deputat de *Severin*;
ec. **Bănică Dobre** (comandant al Bunei Vestiri) – deputat de *Muscel*;
av. **Mille Lefter** (comandant al Bunei Vestiri) – deputat de *Cahul*;
prof. **Radu Gyr** (comandant legionar, şeful regiunii Oltenia) – deputat de *Vâlcea*;
av. **Traian Cotigă** (comandant legionar, preşedinte al *UNSCR* în 1935-1936) – deputat de *Braşov*, de *Tutova* şi de *Orhei*;
teol. **Gheorghe Furdui** (comandant legionar, preşedinte al *UNSCR* în 1936-1937) – deputat de *Turda* şi de *Bacău*;
farm. **Vasile Iasinschi** (comandant legionar, şeful regiunii Bucovina) – deputat de *Rădăuţi*;
ing. **Ion Victor Vojen** (comandant legionar, şeful Corpului Muncitoresc Legionar) – deputat de *Dâmboviţa*;
ec. **Constantin Papanace** (comandant legionar, consilier al Căpitanului) – deputat de *Caliacra*;
ing. **Virgil Ionescu** (comandant legionar, şeful regiunii Dobrogea) – deputat de *Constanţa*;
cpt. **Emil Şiancu** (comandant legionar) – deputat de *Maramureş*;
av. **Mihail Polihroniade** (comandant legionar) – deputat de *Ialomiţa*;
prof. dr. ing. **Eugen Ionică** (comandant legionar, şeful Asociaţiei "*Prietenii Legiunii*") – deputat de *Teleorman* şi de *Putna*;
av. **Victor Silaghi** (comandant legionar) – deputat de *Satu Mare*;

av. **Augustin Bidianu** (comandant legionar) – deputat de *Târnava Mică*;
av. **Traian Puiu** (comandant legionar) – deputat de *Soroca*;
prof. **Ion Zelea Codreanu** (membru al Senatului Legionar) – deputat de *Alba*, de *Timiş-Torontal*;
preot **Ioan Moţa** (membru al Senatului Legionar) – deputat de *Bucureşti*, de *Suceava* şi de *Hunedoara*;
prof. **Traian Brăileanu** (membru al Senatului Legionar) – deputat de *Cernăuţi* şi de *Câmpulung*;
col. **Ştefan Zăvoianu** (membru al Senatului Legionar) – deputat de *Tecuci* şi de *Brăila*;
prof. **Corneliu Şumuleanu** (membru al Senatului Legionar) – deputat de *Prahova* şi de *Dorohoi*;
prof. **Ion Găvănescu** (membru al Senatului Legionar) – deputat de *Iaşi* şi de *Mureş*;
prof. **Dragoş Protopopescu** – deputat de *Botoşani*;
ec. **Gheorghe Ciorogaru** (instructor legionar) – deputat de *Bihor* şi de *Gorj*;
col. **Vasile Piperescu** (membru al Senatului Legionar) – deputat de *Lăpuşna*;
col. **Mina Mămăligă** (membru al Senatului Legionar) – deputat de *Hotin*;
preot **Grigore Cristescu** (duhovnicul studenţimii) – deputat de *Tulcea*, de *Dolj* şi de *Mehedinţi*;
av. **Radu Budişteanu** – deputat de *Neamţ*;
av. **Nelu Ionescu** (apărător al Mişcării în toate procesele) – deputat de *Năsăud*;
av. **Radu Meitani** – deputat de *Tighina*;
Ştefan Anastasescu – deputat de *Romanaţi*;
Al. Constantinescu – deputat de *Ilfov*;
C. Popescu – deputat de *Buzău*;
av. **Aurel Ibrăileanu** – deputat de *Ismail*;
Vanghele Petraşincu – deputat de *Durostor*;
Nicolae Pop – deputat de *Odorhei*;
Teofil Băliban – deputat de *Sălaj*;
Ioan Ionescu – deputat de *Caraş*;
Dorin Hasnaş – deputat de *Bălţi*.

Partidul "*Totul Pentru Ţară*" a câştigat **locul II pe Bucureşti** şi **locul III pe ţară** la alegerile electorale din dec. 1937

NOTA REDACŢIEI:

*Aşa cum reiese clar din această listă, efemerul "Comandant" al Legiunii de mai târziu, **Horia Sima, tămâiat de simişti ca mare "cap politic"** (n. n.: halal!), **nu a fost considerat de către Căpitan demn de a reprezenta politic Mişcarea!***

Printre personalităţile de prim rang ale Mişcării** (Clime, Dumitrescu-Borşa, Radu Gyr, Alecu Cantacuzino, Gârneaţă, Ion Zelea Codreanu etc.), **întâlnim şi nume aproape necunoscute publicului larg, dar cunoscute pe plan local** (Teofil Băliban, Al. Constantinescu etc.). **Dar Sima nu figurează nicăieri!

Deşi fusese şeful regiunii Banat timp de un an (1935 – 1936), Căpitanul nu l-a pus ca deputat nici măcar aici...

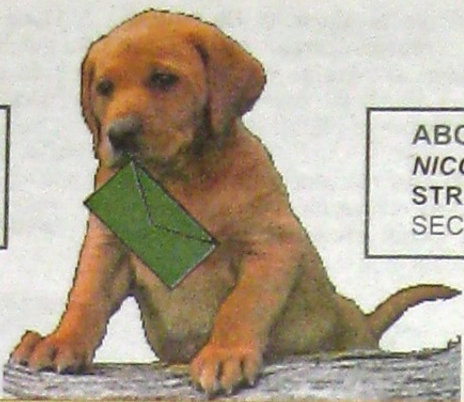
Este evident: Căpitanul considerase că Sima nu era bun pentru reprezentarea Mişcării nici măcar pe plan local.

*O paranteză: în Moldova, **de exemplu**, Radu Mironovici (comandant al Bunei Vestiri şi unul dintre fondatorii Legiunii) fusese surclasat de personalitatea profesorilor universitari, vechi luptători naţionalişti şi senatori legionari, **Găvănescu** şi **Şumuleanu**; iar la Sibiu Corneliu Georgescu (de asemeni comandant al Bunei Vestiri) fusese surclasat de **Ion Banea**, şeful Ardealului Legionar. **În schimb, în Banat (care avea 2 judeţe: Caraş şi Timiş), e clar că lipseau personalităţile, din moment ce a fost necesară numirea unor candidaţi din alte părţi: în Timiş-Torontal – Ion Zelea Codreanu şi în Caraş – Ioan Ionescu!** (deci în Banat nici măcar fostul şef al Banatului, Sima, nu era o personalitate şi nu prezenta suficientă încredere)*

*(Halal "personalitate" **Sima: necunoscut în locul unde activase ani de zile şi nerecunoscut de şeful Mişcării!** Evident că pentru a parveni la conducere trebuia ca elita Căpitanului să dispară... iar Sima a contribuit din plin la aceasta: atentatele din nov. 1938 au dus la asasinarea Căpitanului, iar împuşcarea lui Armand Călinescu a dus la masacrarea marii majorităţi a fruntaşilor...)*

ÎNTREBAREA LUNII OCTOMBRIE: Există vreo diferenţă între legionari, codrenişti şi simişti?
PREMIU: "*Balade*" – Radu Gyr.

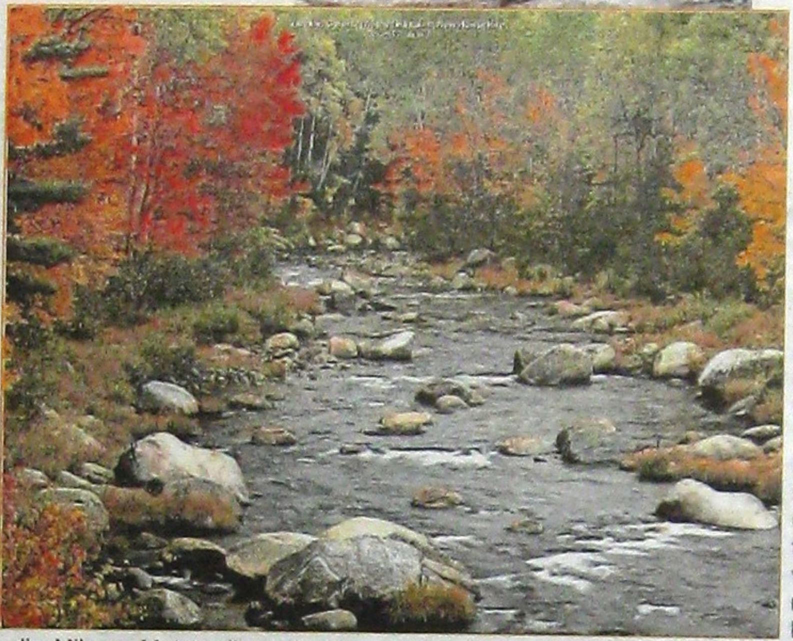
Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la chioşcurile RODIPET din BUCUREŞTI şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării,
precum şi în alte localităţi pe care nu le mai enumerăm.
Vă rugăm cereţi revista: distribuitorii n-o afişează!

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacţie)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 322 3832**

Stanciu Iordan din Bucureşti, Tudose Popescu din Bucureşti, Alina Iftode din Suceava, Doru Cerna din Ploieşti, Tiberiu Cinga din Oradea, Octavian Beju din Iaşi, Toni Rebigan din Piteşti, Achim Ştefanov din Tulcea, Iulian Ghenar din Târgovişte, Alexandru Ionescu din Constanţa, Mirela Oprea din Piatra Neamţ, Mircea Gherasim din Sibiu, Adi Ena din Vâlcea: Vă mulţumim pentru gândurile bune, cuvintele calde şi urările de "La mulţi ani" cu ocazia împlinirii a doi ani de la apariţia revistei, şi vă aşteptăm să vă alăturaţi luptei noastre, după puterile fiecăruia dintre dvs.!

Th. Tunariu – Opera Română din Cluj: Mă trageţi de urechi pentru faptul că în articolul care se referea la Viena am elogiat pe Mariana Nicolesco care nu este, în viziunea dvs., o bună româncă, pentru că pe scena Operei vieneze a cântat în limbile italiană şi germană şi nu în română! Pe aceeaşi linie de idei, şi predecesorii ei Traian Grozăvescu, Petre Ştefănescu Goangă, Dan Iordăchescu (şi mai înainte Darclee), s-ar situa în categoria celor care nu sunt buni români! Învinovăţirea marilor noştri cântăreţi de operă însă nu se opresc aici: afirmaţi că marea soprană, Angela Gheorghiu (care face astăzi o extraordinară carieră in lume fiind invitată mereu la Scala din Milano, Metropolitan din New York şi la Covent Garden din Londra) că nu ar fi vrut să cânte în România decât pe sume fabuloase (şi în limbi străine). De unde ştiţi suma (pe care nu o divulgaţi, însă!)? Sunteţi cumva impresarul ei? Îl atacaţi şi pe George Enescu care "se trăgea dintr-un tată natural evreu" (toate le ştiţi!), cerând ca genialul compozitor român – subliniez: român, pentru că Enescu este cunoscut în toată lumea ca român, s-a comportat ca un român, a compus „Rapsodia Română" – să nu mai fie omagiat... din cauza "sângelui lui amestecat"! Cele debitate mai sus vă pun într-o postură ridicolă şi mă fac să cred că aveţi tangenţă cu Opera Română din Cluj doar dimineaţa, când treceţi prin faţa ei pentru a ajunge la Alimentara ca să luaţi pâine... Ştiţi ce se spune în lumea teatrului şi a operei: „Scena e a lui Dumnezeu, culisele sunt ale diavolului".

Anca Roşu – Bucureşti: Într-adevăr, Antonescu, odată instalat la cârma ţării, în mod voit a ignorat familia regală. Acest lucru este ca... secretul lui Polichinel! La începutul lui sept. 1940, Antonescu a lansat un Apel către Ţară în care afirma: „Familia Regală va fi de acum înainte, prin exemplul de moralitate, de sobrietate, de nepărtinire, de modestie, de conştiinţă şi de ţinută patriotică, simbolul din care se va inspira veşnic familia românească. Trebuie înlăturate cu deosebire din Curtea Regală, politica, imoralitatea, cupiditatea şi intriga; persoanele de la Palat vor fi numite de Rege, cu consimţământul Conducătorului Statului, şi se vor schimba – în afară de marii demnitari şi marea doamnă de onoare – din 6 în 6 luni." Evident, Antonescu făcea aluzie la viaţa de scandal pe care o dusese tatăl tânărului rege Mihai.

Agnes Fialkowski – Teleneşti – Rep. Moldova: Iată cum a fost lansat termenul de „Regina-mamă" pentru regina Elena, soţia lui Carol al II-lea: cum unul dintre obiectivele lui Antonescu era anihilarea rolului monarhiei în viaţa politică a României, având în vedere rolul nefast jucat de Carol al II lea în prăbuşirea graniţelor ţării, chiar din prima zi de guvernare de la 6 sept. 1940 a trimis principesei Elena o telegramă în care o ruga respectuos să ia primul tren şi să vină "cu un minut mai devreme lângă prea tânărul rege al ţării, spre a-i completa educaţia" (!!) "pe care patria noastră şi a lui i-o doreşte fierbinte." La sosirea în ţară, în ziua de 14 sept. 1940, Antonescu i s-a adresat cu apelativul „Regina-mamă" - care a devenit titlul ei oficial. Regina-mamă nu avea o putere politică reală, ci doar rolul de guvernantă severă pentru tânărul rege Mihai.

Fabiola Panaitescu – Bucureşti: Camarila (cei grupaţi în jurul regelui) nu a existat numai în timpul domniei lui Carol al II lea, ci şi în vremea lui Al. I. Cuza! Nimeni nu contestă lui Al. I. Cuza marile merite în modernizarea ţării, dar există o discrepanţă între felul cum a condus ţara şi viaţa lui particulară (descrisă într-o remarcabilă carte, apărută în 1938, scrisă de Lucia Borş). Printre cei promovaţi fără nici un merit se află şi aventurierul Cezar Librecht (1820-1890). După alegerea sa ca domn, datorită prieteniei cu acest individ, Cuza, la numai trei zile, îl înalţă de la gradul de soldat la cel de sublocotenent; în 1860 îl numeşte adjunct al său, în 1861 ajunge locotenent, în 1863 este căpitan, iar în 1864, maior: anul şi gradul! Librecht a profitat din plin de poziţia sa în cadrul camarilei: juca cu domnitorul cărţi, făcea chefuri prelungite, era "geniul rău" al acestuia; a valorificat în avantajul său banul public şi a ţesut un sistem de corupţie fără egal, ceea ce a dus la abdicarea forţată a protectorului său (la 11 febr. 1866). În acea noapte Cezar Librecht este arestat şi i se dresează un proces pentru deturnarea de bani publici. A murit în mizerie la Paris, la capătul unei vieţi aventuroase în care au avut importanţă doar banii şi (mai ales) influenţa.

Jean Pavili – Bucureşti: Armand Călinescu – marele savant N. Iorga îl numea „chiorul" care vedea mai bine ca ochii a 12 cerberi" – şi-a pierdut ochiul în tinereţe, în mod stupid: având tulburări de vedere, tatăl său, ofiţer veterinar într-un regiment de cavalerie cu garnizoana în Piteşti, l-a dus la medic (care i-a prescris un colir), dar ... greşeală gravă a farmacistului!! Acesta i-a dat un lichid care i-a ars micuţului Armand ochiul stâng cu tot cu pleoapă atât de rău, încât nici nu i s-a putut implanta un ochi de sticlă. Fotografiile vremii îl înfăţişează purtând pe locul vătămat un mic cerc negru de postav.

Nicolae Iacob – Calafat: Din lunga scrisoare a dvs. reproducem un mic pasaj: „Istrate Micescu l-a convins pe Carol al II lea să folosească împotriva Gărzi de Fier remedii "homeopatice" - adică să preia câteva dintre punctele programatice pe care le susţineau legionarii." Numai că nu a reuşit să păcălească pe nimeni din epocă (deoarece a copiat doar forma, fără fond): fascinaţia pe care a exercitat-o Mişcarea nu consta în uniforme, cântec, marşuri, disciplină, tabere, ci în suflul creştin şi eroic, generos. Ei bine, tocmai aceasta nu s-a putut copia! Tineretul muncea benevol în taberele legionare, unde se îmbinau armonios munca, educaţia şi prietenia, fiecare simţea că este util ţării, pe când în simulacrele de "tabere" ale lui Carol erau luaţi cu arcanul. Şi cum ar fi putut veni cu plăcere, când din ordinul lui Carol fraţii lor mai mari şi prietenii lor fuseseră persecutaţi, bătuţi, închişi pe nedrept, pentru apartenenţa la Mişcarea pe care – culmea! – ditamai regele încerca, acum, s-o copieze!

Gh. Velicu – Timişoara: Într-adevăr, noi credem că monarhia este superioară republicii (din multe motive, pe care nu le putem detalia acum, mulţumindu-ne să enumerăm fugitiv câteva: oferă stabilitate şi continuitate pe plan intern, şi garanţie şi verticalitate pe plan extern, spre deosebire de un preşedinte ales pentru doar patru ani, care este mult mai dispus să facă diverse compromisuri). Aceasta însă nu înseamnă că suntem cu "ochii legaţi" când este vorba despre greşelile fostului suveran Mihai faţă de poporul român. Aveţi dreptate cu ceea ce scrieţi şi, cum legionarii nu se ascund după deget, reproducem informaţiile (despre care avem şi noi cunoştinţă): În 1987 Mihai I a participat la „Consiliul Euro-regiunii Carpatice" înfiinţat cu un an mai înainte la New York, cu susţinerea Fundaţiei Ford. Atunci s-a format şi acea idee subversivă la adresa independenţei, a suveranităţii şi integrităţii teritoriale a României: declararea Transilvaniei drept „spaţiu de complementaritate" ce "trebuie rezervat" (?!), căruia trebuie să i se asigure autonomie culturală, economică şi politică (cum s-a consemnat apoi în faimoasa „Declaraţie de la Budapesta" din iunie 1989, aprobată întru totul de fostul suveran). Această declaraţie, ca şi aprobarea ei de către Mihai I reprezentau primul şi cel mai important pas de rupere a Transilvaniei de România. De altfel, Mihai este şi unul dintre cei care au susţinut, încă din 1992, că poporul român ar fi comis genocid împotriva poporului evreu! (declaraţie publicată în presa românească). Halal rege! Deh, ce naşte din pisică...

Emilian Ghika

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ştefan Buzescu, Cătălin Enescu
Secretar de redacţie: *Nicolae Badea*
Relaţii cu publicul **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti**
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Vineri, între orele 15^{00} – 19^{00}
Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com